



Bruxelles, 25.5.2018
COM(2018) 329 final

2018/0164 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2006/112/CE în ceea ce privește introducerea măsurilor tehnice detaliate privind funcționarea sistemului definitiv de TVA pentru impozitarea comerțului dintre statele membre

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Pe măsura apropierii datei de 1 ianuarie 1993 de lansare a pieței unice, a devenit evident că un sistem definitiv de impozitare a operațiunilor cu bunuri nu putea fi pus în aplicare în timp util pentru a permite libera circulație a bunurilor. Cu toate acestea, începând cu 1 ianuarie 1993, toate controalele fiscale la frontierele interne ale Comunității Europene au dispărut. Comercianții nu mai erau obligați la plata taxei pe valoarea adăugată (TVA) atunci când bunurile lor circulau între state membre. Pentru suspendarea controalelor fiscale la frontiere, a fost necesar un acord care să vizeze schimbări majore ale sistemului de aplicare a TVA în cazul tranzacțiilor intracomunitare. Propunerile inițiale ale Comisiei - prezentate în Cartea albă privind piața unică din 1985 - au făcut obiectul unei dezbatere neconcludente până în octombrie 1989, moment în care s-a constatat că timpul era prea scurt pentru punerea lor în aplicare până în ianuarie 1993. În schimb, a fost concepută o alternativă mai puțin ambițioasă, care să permită încetarea controalelor fiscale la frontieră, păstrând în același timp caracteristicile esențiale ale regimului existent la momentul respectiv.

Este vorba despre acest sistem alternativ, tranzitoriu, de TVA care a fost pus în aplicare și care rămâne în continuare valabil mai mult de 25 de ani mai târziu. În ceea ce privește operațiunile cu bunuri între întreprinderi (*Business-to-Business*, B2B), acest regim a împărțit circulația transfrontalieră a bunurilor în două operațiuni diferite: o livrare scutită fiscal în statul membru din care pleacă bunurile și o achiziție intracomunitară impozitată în statul membru de destinație. Aceste norme au fost considerate temporare și nu sunt lipsite de deficiențe, deoarece faptul că bunurile pot fi achiziționate fără TVA sporește posibilitatea de fraudă, iar complexitatea inerentă a sistemului nu este favorabilă comerțului transfrontalier.

În urma unei consultări extinse, Comisia a adoptat *Planul de acțiune privind TVA – Către un spațiu unic pentru TVA în UE – Momentul deciziei*¹ (denumit în continuare „Planul de acțiune privind TVA”). Printre altele, Comisia și-a anunțat intenția de a adopta un sistem definitiv de TVA pentru comerțul transfrontalier în interiorul Uniunii, bazat pe principiul impozitării în statul membru de destinație, pentru a crea un spațiu european unic solid pentru TVA. Punerea în aplicare a Planului de acțiune privind TVA a făcut parte, de asemenea, din pachetul privind impozitarea corectă anunțat în scrisoarea de intenție a Președintelui Juncker care a însoțit Starea Uniunii 2017².

Comisia a adoptat ulterior o comunicare referitoare la monitorizarea planului de acțiune privind TVA – *Către un spațiu unic pentru TVA în UE – Momentul acțiunii*³, în care au fost prezentate măsurile progresive care trebuie luate în direcția realizării acestui spațiu european unic pentru TVA.

¹ COM(2016) 148 final.

² Starea Uniunii 2017. Scrisoarea de intenție adresată președintelui Antonio Tajani și prim-ministrului Jüri Ratas, 13 septembrie 2017, care poate fi accesată la https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/state-union-2017-brochure_ro.pdf. A se vedea și anexa I la Programul de lucru al Comisiei pentru anul 2017, COM(2016) 710 final, Strasbourg, 25.10.2016, p. 3, care poate fi accesată la https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/cwp_2017_annex_i_ro.pdf.

³ COM(2017) 566 final.

Pe lângă modificarea sistemului definitiv de TVA pentru comerțul transfrontalier, această mișcare include alte două propuneri de modificare a Directivei TVA: una în ceea ce privește cotele de TVA⁴ și cealaltă în ceea ce privește regimul special pentru întreprinderile mici⁵. În plus, aceasta include o propunere de regulament al Consiliului privind combaterea fraudei în domeniul TVA⁶.

În ceea ce privește modificarea privind un sistem definitiv de TVA bazat pe principiul impozitării în statul membru de destinație, a fost anunțată o abordare treptată în două etape: o primă fază de stabilire a livrării de bunuri între întreprinderi (B2B) în interiorul Uniunii și o a doua fază care include prestarea de servicii.

Prima fază a fost în continuare împărțită în două etape. Prima dintre acestea, prezentată simultan cu comunicarea, a fost o propunere legislativă care a subliniat fundamentele unui sistem definitiv de TVA mai simplu și mai puțin vulnerabil la fraudă pentru comerțul în interiorul Uniunii⁷.

Propunerea actuală reprezintă cea de a doua etapă. Aceasta conține normele detaliate de punere în aplicare a acestor fundamente pentru livrarea de bunuri între întreprinderi (B2B) în interiorul Uniunii.

Prezenta propunere va trebui să fie completată de o propunere de modificare a Regulamentului (UE) 904/2010 privind cooperarea administrativă în domeniul taxei pe valoarea adăugată. Propunerea din urmă este de natură tehnică, deoarece ar consta în alinierea cooperării dintre statele membre la modificările propuse ale sistemului TVA pentru livrările de bunuri transfrontaliere. Această propunere va fi elaborată în timp util pentru a permite adoptarea și punerea ei în aplicare la data intrării în vigoare a prezentei propuneri.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică**

Introducerea unui sistem definitiv pentru livrările de bunuri în interiorul Uniunii este unul dintre elementele principale ale Planului de acțiune privind TVA. Prezenta propunere înlocuiește regimul tranzitoriu, care se aplică de la 1 ianuarie 1993, cu un sistem definitiv de TVA pentru comerțul B2B în interiorul Uniunii, în cadrul căruia operațiunile naționale și cele transfrontaliere cu bunuri vor fi tratate în același mod. Mai mult, sistemul definitiv de TVA va crea un spațiu european unic solid pentru TVA, ce poate sprijini o piață unică mai profundă și mai echitabilă care să contribuie la stimularea creării de locuri de muncă, a creșterii economice, a investițiilor și a competitivității.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

Crearea unui sistem de TVA simplu, modern și invulnerabil la fraude este una dintre prioritățile în domeniul fiscal stabilite de Comisie⁸.

Reducerea sarcinii de reglementare, în special pentru întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri), este, de asemenea, un obiectiv important subliniat în strategia de creștere a Uniunii⁹.

⁴ COM(2018) 20 final.

⁵ COM(2018) 21 final.

⁶ Propunere modificată de Regulament al Consiliului de modificare a Regulamentului (UE) nr. 904/2010 privind măsuri de consolidare a cooperării administrative în domeniul taxei pe valoarea adăugată [COM(2017) 706 final].

⁷ COM(2017) 569 final.

⁸ Analiza anuală a creșterii pentru 2017; a se vedea: https://ec.europa.eu/info/publications/2017-european-semester-annual-growth-survey_en

Inițiativa propusă și obiectivele acesteia sunt în concordanță cu politica Uniunii privind IMM-urile, astfel cum este prevăzută în inițiativa în favoarea întreprinderilor mici („Small Business Act” - SBA)¹⁰, în special principiul VII privind sprijinirea IMM-urilor pentru a beneficia mai mult de oportunitățile oferite de piața unică. În plus, aceasta este în concordanță cu Strategia privind piața unică¹¹ și cu obiectivele Programului privind o reglementare adecvată și funcțională (REFIT).

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

• Temei juridic

Prezenta directivă modifică Directiva TVA în temeiul articolului 113 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. În temeiul acestui articol, Consiliul, hotărând în unanimitate în conformitate cu o procedură legislativă specială și după consultarea Parlamentului European și a Comitetului Economic și Social, adoptă dispoziții de armonizare a normelor statelor membre în domeniul impozitării indirecte.

• Subsidiaritatea (pentru competență neexclusivă)

În conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum a fost prevăzut la articolul 5 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană, Uniunea poate interveni numai dacă obiectivele preconizate nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre acționând singure și, prin urmare, având în vedere amploarea și efectele acțiunilor propuse, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii.

Normele privind TVA referitoare la comerțul transfrontalier în interiorul Uniunii nu pot, prin natura lor, să fie stabilite de statele membre individuale, deoarece, în mod inevitabil, sunt implicate întreprinderi situate în mai multe state membre. Mai mult, TVA este un impozit armonizat la nivelul Uniunii și, prin urmare, orice inițiativă de a introduce sistemul definitiv de TVA pentru livrările transfrontaliere de bunuri necesită o propunere de modificare a Directivei TVA din partea Comisiei¹².

• Proporționalitatea

Propunerea este conformă cu principiul proporționalității, adică nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor tratatelor, în special buna funcționare a pieței unice. Ca și în cazul testului de subsidiaritate, statele membre nu pot soluționa probleme cum ar fi fraudă sau complexitatea în absența unei propuneri de modificare a Directivei TVA.

• Alegerea instrumentului

În scopul modificării Directivei TVA se propune o directivă.

⁹ Europa 2020 – O strategie europeană pentru o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii; a se vedea:

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2010:2020:FIN:RO:PDF>

¹⁰ Comunicarea Comisiei către Consiliu, Parlamentul European, Comitetul Economic și Social și Comitetul Regiunilor - „Gândeți-vă mai întâi la scară mică”: Prioritate pentru IMM-uri. Un „Small Business Act” pentru Europa [COM(2008) 394 final].

¹¹ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor – „Ameliorarea pieței unice: mai multe oportunități pentru cetățeni și pentru întreprinderi” [COM(2015) 550 final].

¹² Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, 11.12.2006, p. 1).

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR EX POST, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

Evaluările ex post/verificarea adecvării legislației existente

În 2011, un consultant extern a realizat o evaluare retrospectivă a elementelor sistemului de TVA al Uniunii, iar constatările acestei evaluări au fost folosite ca punct de plecare pentru examinarea sistemului de TVA actual¹³.

• Consultări cu părțile interesate

Un proces amplu de consultare a părților interesate a avut loc în contextul elaborării propunerii legislative COM(2017) 569 final, care evidențiază fundamentele regimului definitiv de TVA. De la adoptarea acestei propuneri, prin intermediul portalului „O mai bună legiferare” și a evenimentelor organizate cu asociațiile comerciale și de afaceri, a fost primit un număr mic de contribuții, care sprijină obiectivul general de creare a unui spațiu european unic solid pentru TVA.

• Obținerea și utilizarea expertizei

Expertiza acumulată în urma desfășurării mai multor studii menționate în COM(2017) 569 final din 4 octombrie 2017 privind stabilirea fundamentelor sistemului definitiv de TVA a acoperit necesitățile prezentei propuneri.

Din aceste studii, studiul privind punerea în aplicare a „principiului impozitării la destinație” în cazul livrărilor de bunuri B2B în cadrul UE¹⁴ a fost deosebit de relevant pentru această propunere.

• Evaluarea impactului

Au fost efectuate în mod succesiv o evaluare a impactului și o analiză, care au acoperit atât stabilirea fundamentelor sistemului definitiv de TVA, cât și modalitățile detaliate de punere în aplicare a acestora; a se vedea SWD(2017) 325 final și SWD(2017) 326 final din 4 octombrie 2017. Opțiunea preferată, aleasă în cadrul evaluării respective a impactului, ar reduce fraudele transfrontaliere în domeniul TVA cu până la 41 de miliarde EUR pe an și costurile de conformare care trebuie suportate de întreprinderi cu 938 de milioane EUR pe an.

Evaluarea impactului a fost examinată de către Comitetul de analiză a reglementării la 14 iulie 2017. Comitetul a emis un aviz favorabil privind evaluarea impactului, cu unele recomandări, în special referitoare la legătura propunerii cu alte elemente ale Planului de acțiune privind TVA, la necesitatea unei abordări în mai multe etape și la conceptul de persoană impozabilă atestată, care au fost luate în considerare. Avizul comitetului și recomandările sunt menționate în anexa 1 la SWD(2017) 325 final.

Natura fundamentală a modificărilor propuse înseamnă că toate întreprinderile vor fi afectate. Acestea abordează problemele legate de fraudă, de complexitatea sistemului actual de TVA tranzitoriu și de costurile aferente legate de conformare care trebuie suportate de toate întreprinderile. Simplificările, cum ar fi utilizarea ghișeului unic, sunt, de asemenea,

¹³ *Institute for Fiscal Studies* (Institutul pentru Studii Fiscale) (lider de proiect), 2011, „A retrospective evaluation of elements of the EU VAT system” („O evaluare retrospectivă a elementelor sistemului de TVA al UE”):

http://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/resources/documents/common/publications/studies/report_evaluation_vat.pdf

¹⁴ EY, 2015; a se vedea:

https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/docs/body/ey_study_destination_principle.pdf

disponibile pentru IMM-uri, însă acestea nu vizează în mod specific acea categorie de contribuabili.

Dificultățile IMM-urilor, în special în ceea ce privește activitățile comerciale transfrontaliere, sunt deja abordate printr-o propunere specifică prezentată la 18 ianuarie 2018¹⁵. Respectiva propunere face, împreună cu prezenta propunere, parte integrantă a Planului de acțiune privind TVA.

- **Adecvarea și simplificarea reglementărilor**

După cum se precizează în evaluarea impactului, costurile de conformare pentru fiecare euro din cifra de afaceri pentru întreprinderile care efectuează comerțul transfrontalier în interiorul Uniunii au fost stabilite a fi cu 11 % mai mari decât costurile corespunzătoare de conformare cu normele în materie de TVA pentru fiecare euro din cifra de afaceri pentru întreprinderile angajate exclusiv în comerțul intern.

În vederea evaluării impactului asupra întreprinderilor mai mici, s-a făcut o distincție între IMM-urile implicate predominant în comerțul intern și IMM-urile deja implicate atât în comerțul intern, cât și în comerțul din interiorul UE.

Pentru această a doua categorie de IMM-uri, modificările propuse și, în special, extinderea domeniului de aplicare al mecanismului ghișeului unic, ar putea duce la o reducere anuală medie de până la 17 % în comparație cu costurile actuale de conformare la normele în materie de TVA.

Pentru toate întreprinderile, se estimează că impactul monetar al punerii în aplicare va duce la sporirea costurilor întreprinderilor, cum ar fi costurile pentru actualizarea software-ului contabil și de facturare și pentru formarea profesională, cu 457 de milioane EUR în decursul primului an de aplicare, din cauza necesității întreprinderilor de a-și adapta procedurile interne la noile norme, dar rezultatul va fi o scădere netă a costurilor de conformare la normele în materie de TVA cu 938 de milioane EUR anual, după anul de punere în aplicare.

Cu toate acestea, evaluarea impactului care însoțește propunerea specifică privind IMM-urile¹⁶, care, după cum s-a arătat mai sus, completează prezenta propunere, ar trebui să ducă la o reducere a costurilor de conformare la normele în materie de TVA de până la 18 % (sau 11,9 miliarde EUR) pentru IMM-uri și la o creștere a activității comerciale transfrontaliere a acestora de aproximativ 13 %.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea nu va avea implicații negative pentru bugetul Uniunii. Având în vedere că propunerea ar reduce fraudele transfrontaliere în domeniul TVA cu până la 41 de miliarde EUR pe an, veniturile totale anuale reprezentate de TVA, colectate de fiecare stat membru, care reprezintă punctul de plecare pentru calcularea resursei proprii bazate pe TVA, ar trebui să crească.

¹⁵ COM(2018)21 final.

¹⁶ COM(2018)9 final și SWD(2018)11 final.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și modalități de monitorizare, evaluare și raportare**

În comunicarea din octombrie 2017 referitoare la monitorizarea planului de acțiune privind TVA, Comisia a indicat că punerea în aplicare a celei de-a doua faze (care vizează serviciile transfrontaliere) a trecerii treptate la sistemul definitiv de TVA ar urma să fie propusă de Comisie după monitorizarea corespunzătoare a implementării primei faze (completate de propunerea actuală), modul de funcționare al acesteia în ceea ce privește soliditatea împotriva fraudei, costurile de conformare pentru întreprinderi și eficacitatea în gestionarea sistemului de către autoritățile fiscale urmând să fie evaluat de Comisie la cinci ani după intrarea sa în vigoare.

În acest scop, Comisia va încerca să obțină de la statele membre orice informații relevante cu privire la nivelul și evoluția costurilor administrative și a fraudei. Comisia va încerca, de asemenea, să colecteze informații de la toate întreprinderile interesate relevante în ceea ce privește nivelul și evoluția costurilor de conformare suportate de acestea.

- **Documente explicative (pentru directive)**

Propunerea nu necesită documente explicative privind transpunerea.

- **Explicații detaliate cu privire la dispozițiile specifice ale propunerii**

Principalele modificări substanțiale propuse de Directiva TVA sunt explicate în continuare în funcție de temă. Aceste modificări substanțiale determină o serie de modificări ulterioare de natură tehnică în Directiva TVA.

Anumite modificări se referă la dispoziții pentru care sunt deja propuse amendamente în propunerea COM(2017) 569 final din 4 octombrie 2017. Respectiva propunere prevede, ca răspuns la o solicitare din partea Consiliului, îmbunătățiri ale sistemului actual al TVA, în timp ce lucrările privind regimul definitiv de TVA pentru comerțul în interiorul Uniunii continuă. Modificările propuse pentru așa-numitele „soluții rapide” rămân în întregime valabile, deoarece ar trebui să intre în vigoare cu mult înainte de prezenta propunere.

Cu toate acestea, introducerea ulterioară a regimului definitiv pentru livrările de bunuri B2B, astfel cum este prevăzut în prezenta propunere, necesită adaptarea la acest nou regim a dispozițiilor cuprinse în propunerea anterioară privind conceptele de persoană impozabilă atestată, stocuri la dispoziția clientului sau operațiuni în lanț.

În plus, având în vedere că obiectivul prezentei propuneri este de a introduce regimul definitiv pentru livrările de bunuri B2B, articolul 402 propus, care stabilește fundamentele pentru impozitarea comerțului dintre statele membre, cuprinzând bunurile și serviciile, trebuie adaptat la faptul că aceste fundamente sunt parțial puse în aplicare prin această propunere.

În plus, prezenta propunere oferă ocazia înlocuirii noțiunilor învechite de „intracomunitar” sau „Comunitate” cu noțiunile „în interiorul Uniunii” și „Uniune”, într-o serie de dispoziții ale Directivei TVA.

Recenta propunere a Comisiei referitoare la regimul special pentru întreprinderile mici [COM(2018) 21 final, din 18 ianuarie 2018] necesită, de asemenea, câteva actualizări tehnice, cum ar fi înlocuirea menționată mai sus, în lumina prezentei propuneri. Pentru a evita ambiguitatea, aceste modificări nu sunt incluse în prezenta propunere, ci vor fi abordate în timpul negocierilor în cadrul Consiliului.

Obiectul și sfera de aplicare a taxei: articolele 2-4

După cum s-a arătat mai sus, sistemul actual de TVA împarte livrarea transfrontalieră de bunuri B2B în două operațiuni diferite în scopuri de TVA: o livrare scutită fiscal în statul membru din care pleacă bunurile și o achiziție intracomunitară impozitată în statul membru de destinație.

Se propune ca o livrare transfrontalieră de bunuri B2B în interiorul Uniunii să conducă la o singură tranzacție în scopuri de TVA: o livrare de bunuri în interiorul Uniunii. În consecință, conceptul de achiziție intracomunitară de bunuri ca operațiune supusă TVA trebuie eliminată din articolele 2-4.

Având în vedere că achiziția intracomunitară de bunuri nu ar mai exista ca operațiune supusă regimului TVA, este necesar ca toate dispozițiile ulterioare din Directiva TVA referitoare la acest concept să fie eliminate și revizuite în lumina mecanismului propus de impozitare a comerțului transfrontalier de bunuri B2B în interiorul Uniunii.

Conceptul de livrări de bunuri în interiorul Uniunii: articolul 14

Se propune adăugarea unui punct 3 la articolul 14 alineatul (4) care să conțină o definiție a livrărilor de bunuri în interiorul Uniunii. „Livrare de bunuri în interiorul Uniunii” înseamnă o livrare de bunuri efectuată de către o persoană impozabilă pentru o persoană impozabilă sau pentru o persoană juridică neimpozabilă, prin care bunurile sunt expediate sau transportate de către furnizor sau pe seama acestuia sau al persoanei care achiziționează bunurile în interiorul Uniunii, dintr-un stat membru în altul.

Anumite livrări enumerate la articolul 14 alineatul (5) nu sunt considerate livrări în interiorul Uniunii, chiar dacă ar fi îndeplinite cele două condiții de calificare, și anume în ceea ce privește statutul clientului și transportul bunurilor. Acesta este cazul livrărilor de bunuri cu asamblare sau instalare, cu sau fără probă, al livrărilor de bunuri care sunt scutite în temeiul articolelor 148 sau 151 și al livrărilor efectuate de către un producător agricol forfetar, definit la articolul 295.

Normele privind locul livrării de bunuri: articolul 35a

Normele privind locul livrării pentru operațiunile impozabile stabilesc statul membru în care este datorată TVA.

Normele generale de stabilire a locului de livrare a bunurilor fără transport (locul unde se găsesc bunurile în momentul în care este efectuată livrarea) și a locului de livrare a bunurilor cu transport (locul unde se găsesc bunurile în momentul în care începe expediția sau transportul bunurilor) rămân.

Cu toate acestea, la articolul 35a se propune o nouă excepție de la norma generală, conform căreia locul livrării în cazul livrărilor de bunuri în interiorul Uniunii este considerat a fi locul în care se află bunurile în momentul în care se încheie expediția sau transportul acestor bunuri către client.

Combinarea dintre definiția livrărilor de bunuri în interiorul Uniunii prevăzută la articolul 14 alineatul (4) punctul 3 și noua normă privind locul de livrare, prevăzută la articolul 35a, asigură faptul că impozitarea unei livrări transfrontaliere de bunuri B2B în interiorul Uniunii are loc în statul membru de destinație.

În conformitate cu normele actuale în materie de TVA, livrările transfrontaliere către persoanele impozabile care efectuează numai livrări de bunuri sau prestări de servicii pentru care TVA nu este deductibilă, către persoanele impozabile care fac obiectul regimului forfetar comun pentru producătorii agricoli și către persoanele juridice neimpozabile sunt, sub un anumit prag și când cumpărătorul nu a optat pentru impozitarea la destinație, în continuare impozitate în statul membru de livrare (origine).

Această excepție adaugă la complexitatea regimului actual. De asemenea, aceasta și-a pierdut relevanța, deoarece pragul nu a mai fost niciodată revizuit de la punerea sa în aplicare în 1993. Prin urmare, această excepție nu este reținută, inclusiv din motivul că, contrar situației actuale, conform normelor propuse, furnizorul se va ocupa de obligațiile de raportare și de plată aferente acestor livrări.

Impozitarea la destinație este astfel asigurată pentru toate livrările de bunuri B2B în interiorul Uniunii. Singura excepție vizează livrările efectuate în temeiul regimului marjei prevăzut la articolele 311 și următoarele (articolul 35c). Impozitarea ulterioară la destinație nu se va aplica nici livrărilor transfrontaliere de bunuri care sunt scutite în temeiul articolelor 148 sau 151, nici livrărilor transfrontaliere de bunuri efectuate de producătorii agricoli forfetari definiți la articolul 295, deoarece, așa cum s-a indicat mai sus, acestea sunt excluse din noțiunea de livrări de bunuri în interiorul Uniunii.

Exigibilitatea taxei: articolul 67

Se propune o modificare a articolului 67, care stabilește o normă unică privind taxarea TVA pentru livrările în interiorul Uniunii. În conformitate cu această normă, TVA devine exigibilă la data emiterii facturii sau la expirarea termenului menționat la articolul 222 primul paragraf, în cazul în care nu a fost emisă nicio factură până la data respectivă (a cincisprezecea zi a lunii următoare celei în care intervine evenimentul exigibil).

De asemenea, se precizează că dispozițiile care permit statelor membre să stabilească, în anumite cazuri, momente diferite pentru taxarea TVA, nu se aplică în cazul livrărilor de bunuri în interiorul Uniunii. În lipsa acestei specificații, furnizorul care efectuează livrări în interiorul Uniunii, în mai multe state membre, ar trebui să respecte opțiunile adoptate de diferitele state membre de sosire a bunurilor, ceea ce ar spori complexitatea.

Persoană obligată la plata TVA: articolele 193, 194a, 199a și 199b

Principiul prevăzut la articolul 193 rămâne acela că TVA se plătește de orice persoană impozabilă ce efectuează o livrare de bunuri sau o prestare de servicii impozabilă, cu excepția cazului în care în alte dispoziții, enumerate în același articol 193, se prevede că TVA se plătește de o altă persoană.

Ca o excepție de la articolul 193, se propune un nou articol 194a, potrivit căruia TVA este datorată de către persoana căreia îi sunt livrate bunurile, în măsura în care aceasta este o persoană impozabilă atestată, astfel cum este definită la articolul 13a, dacă bunurile sunt furnizate de o persoană impozabilă care nu este stabilită pe teritoriul statului membru în care este datorată TVA. Conceptul de persoană impozabilă atestată a fost inclus în propunerea Comisiei din 4 octombrie 2017¹⁷.

¹⁷ COM(2017)569 final, 4.10.2017.

În ceea ce privește livrările de bunuri în interiorul Uniunii, combinarea normelor prevăzute la articolele 193 și 194a înseamnă că furnizorul este, în principiu, obligat la plata TVA în statul membru de sosire a bunurilor, cu excepția cazului în care furnizorul nu este stabilit în statul membru de impozitare și clientul este o persoană impozabilă atestată în conformitate cu articolul 13a. În cazul din urmă, clientul va plăti TVA datorată prin taxare inversă în statul membru de sosire a bunurilor.

Articolul 199a permite statelor membre să prevadă, până la 31 decembrie 2018, pentru anumite livrări menționate în această dispoziție, faptul că persoana obligată la plata TVA este persoana impozabilă care i se furnizează aceste bunuri.

În raportul recent adoptat privind efectele articolelor 199a și 199b asupra combaterii fraudei¹⁸, Comisia a indicat că va prezenta o propunere legislativă adecvată pentru prelungirea măsurilor existente. Aceasta va fi o propunere separată care va acoperi perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2019 și 30 iunie 2022, având în vedere că data prevăzută pentru intrarea în vigoare a prezentei propuneri este 1 iulie 2022.

Modificările articolului 199a propuse în continuare se referă la perioada de după 1 iulie 2022. Acestea vizează intervalul de timp și sfera de aplicare a livrărilor reglementate.

În ceea ce privește perioada de timp, se propune prelungirea opțiunii de utilizare a acestei dispoziții până la 31 decembrie 2028. Celelalte date prevăzute în această dispoziție sunt adaptate în consecință.

În ceea ce privește livrările care urmează să fie incluse în această dispoziție, este evident că conținutul propus trebuie evaluat în contextul modificării globale a impozitării circulației transfrontaliere a livrărilor de bunuri B2B. Modificările propuse intenționează să ofere un răspuns fundamental la fraudă transfrontalieră legată de operațiunile cu bunuri și ar trebui, prin urmare, să conducă la transformarea întregului mozaic de măsuri temporare de taxare inversă prevăzute la articolul 199a, în măsura în care acestea urmăresc, de asemenea, să răspundă la acest tip de fraudă, în elemente redundante. Operațiunile care rămân reglementate de măsurile temporare de la articolul 199a se limitează, prin urmare, la serviciile vizate anterior de prezenta dispoziție.

Se propune o abordare comparabilă pentru modificarea articolului 199b. Această dispoziție stabilește reglementările care guvernează mecanismul de reacție rapidă, care permite statelor membre, în împrejurări foarte specifice, să desemneze beneficiarul bunurilor și serviciilor ca fiind persoana obligată la plata TVA. Din același motiv ca la articolul 199a, livrărilor de bunuri nu li s-ar mai aplica mecanismul de reacție rapidă.

Identificare: articolul 214

Livrările de bunuri în interiorul Uniunii, definite la articolul 14 alineatul (4) punctul 3, includ, printre altele, livrările efectuate de o persoană impozabilă către o persoană juridică neimpozabilă.

Prin urmare, se propune o modificare a articolului 214, conform căreia statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că o persoană juridică neimpozabilă care este beneficiarul unei livrări în interiorul Uniunii este identificată printr-un număr individual.

¹⁸ Raport al Comisiei către Consiliu și Parlamentul European privind efectele articolelor 199a și 199b din Directiva 2006/112/CE a Consiliului asupra combaterii fraudei [COM(2018) 118 final din 8.3.2018].

Declarații recapitulative: articolele 262-271

Livrările de bunuri în interiorul Uniunii nu ar mai trebui să fie incluse în declarațiile recapitulative în cadrul sistemului propus. Principiul conform căruia TVA este percepută de furnizor pentru livrarea în interiorul Uniunii reinstalează caracterul de autosupraveghere al TVA. Prin urmare, asigurarea unei supravegheri administrative a fluxului fizic de bunuri prin intermediul declarației recapitulative din cadrul Uniunii nu mai este justificată.

Atunci când beneficiarul unei livrări în interiorul Uniunii este o persoană impozabilă atestată, bunurile vor continua să circule fără TVA în cadrul Uniunii. Totuși, menținerea obligației de a depune declarații recapitulative pentru astfel de tranzacții ar fi în neconcordanță cu conceptul de persoană impozabilă atestată, care este considerată o persoană impozabilă de încredere.

Obligația de a depune declarații recapitulative este, prin urmare, menținută doar pentru servicii.

Statele membre pot introduce, în anumite condiții, măsuri speciale pentru a simplifica obligația de depunere a declarațiilor recapitulative. Se propune simplificarea procedurii de accesare a acestei opțiuni, prin înlocuirea cerinței privind o decizie unanimă a Consiliului cu consultarea Comitetului TVA.

Regimuri speciale pentru persoanele impozabile nestabilite: articolele 358-369x

Capitolul 6 titlul XII din Directiva TVA conține în prezent trei regimuri cu o sferă de aplicare distinctă, și anume:

- un regim special pentru servicii prestate de persoane impozabile nestabilite în Uniune;
- un regim special pentru vânzările de bunuri la distanță în interiorul Uniunii și pentru serviciile prestate de persoane impozabile stabilite în Uniune, dar într-un alt stat membru decât statul membru de consum;
- un regim special pentru vânzarea la distanță de bunuri importate din teritorii terțe sau țări terțe.

Primul și cel de-al treilea regim sunt afectate doar într-o mică măsură de această propunere.

În vederea punerii în aplicare a principiului unui sistem unic de înregistrare pentru declararea, plata și deducerea TVA, se propun modificări substanțiale ale celui de al doilea regim.

Având în vedere adoptarea de către Consiliu a Directivei (UE) 2017/2455 din 5 decembrie 2017¹⁹, acest al doilea regim, începând cu 1 ianuarie 2021, va permite persoanelor impozabile înregistrate pentru regim în cadrul unui stat membru (statul membru de identificare) să transmită electronic, trimestrial, prin mini-ghișeul unic, declarații de TVA, care detaliază prestările de servicii și vânzările de bunuri la distanță în interiorul Uniunii către persoane neimpozabile din alte state membre (statul membru sau statele membre de consum), împreună cu TVA datorată. Aceste declarații, împreună cu TVA achitată, sunt apoi transmise de către statul membru de identificare statelor membre de consum corespunzătoare printr-o rețea securizată de comunicații. Acest regim evită necesitatea ca aceste persoane impozabile

¹⁹ Directiva (UE) 2017/2455 a Consiliului din 5 decembrie 2017 de modificare a Directivei 2006/112/CE și a Directivei 2009/132/CE în ceea ce privește anumite obligații privind taxa pe valoarea adăugată pentru prestările de servicii și vânzările de bunuri la distanță (JO L 348, 29.12.2017, p. 7).

să fie înregistrate în scopuri de TVA în fiecare stat membru de consum. Propunerea actuală prevede o extindere suplimentară a acestui regim.

În ceea ce privește definițiile utilizate în scopul acestui regim, la articolul 369a se adaugă o definiție a „statului membru de impozitare”. Stat membru de impozitare înseamnă statul membru în care se consideră că sunt livrate bunurile și prestate serviciile.

Sfera de aplicare a operațiunilor reglementate în cadrul regimului, prevăzută la articolul 369b, se modifică. Se propune ca opțiunea de utilizare a regimului să fie disponibilă oricărei persoane impozabile nestabilite în statul membru de impozitare în legătură cu livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate în statul membru respectiv, pentru care este obligată la plata taxei pe valoare adăugată. Prin urmare, acesta nu se va mai limita la operațiunile între întreprinderi și consumatori, ci va include și operațiunile B2B.

Se propune ca regimul să fie pus, de asemenea, și la dispoziția persoanelor impozabile nestabilite în Uniune, cu condiția ca acestea să desemneze un intermediar care să fie stabilit în Uniune. Asemănător cu ceea ce se prevede deja în regimul special pentru vânzările la distanță de bunuri importate din țări terțe sau din teritoriile terțe, intermediarul este persoana care devine obligată la plata TVA și trebuie să respecte obligațiile prevăzute în cadrul regimului în numele și pe seama persoanei impozabile nestabilite în UE, pe care o reprezintă.

Având în vedere extinderea sferei de aplicare a operațiunilor care fac obiectul regimului, se propune modificarea articolului 369f prin adăugarea faptului că persoanele impozabile care utilizează regimul depun declarații de TVA, lunar, prin ghișeul unic, în cazul în care cifra lor de afaceri anuală în UE depășește 2 500 000 EUR.

Articolul 369g, care definește conținutul declarației TVA care trebuie depusă în temeiul regimului, trebuie, de asemenea, să fie revizuit. În prezent, informațiile care trebuie furnizate se referă numai la valoarea livrărilor efectuate și la TVA datorată pentru acestea de către persoanele impozabile.

Includerea dreptului persoanelor impozabile de a exercita deducerea TVA achitată în amonte în declarația TVA depusă prin ghișeul unic este posibilă numai atunci când sunt furnizate anumite informații suplimentare în această declarație și în special:

- valoarea totală a TVA care a devenit exigibilă pentru livrările de bunuri și pentru prestările de servicii pentru care persoana impozabilă în calitate de beneficiar este obligată să plătească taxa și pentru importul de bunuri în cazul în care statul membru exercită opțiunea prevăzută la articolul 211 al doilea paragraf;
- TVA pentru care este efectuată deducerea;
- modificări privind perioadele fiscale anterioare;
- valoarea netă a TVA care trebuie plătită sau care urmează a fi rambursată sau creditată.

Având în vedere că deducerea se va face pentru declarațiile TVA depuse în cadrul regimului, se propune o modificare a articolului 369i care prevede că persoana impozabilă plătește valoarea sumelor nete a TVA (TVA datorată minus TVA deductibilă) datorată în fiecare stat membru de impozitare.

Se propune un nou articol 369ia care definește condițiile în care o persoană impozabilă care se află în poziție de creditor într-un anumit stat membru de impozitare poate obține o rambursare a creditului de la statul membru respectiv. În plus, se propune un nou articol 369ib care stabilește condițiile în care o sumă care urmează să fie rambursată persoanei impozabile din

statul membru de identificare poate fi utilizată pentru plata taxei TVA datorată în statul sau statele membre de impozitare.

Se propune o modificare a articolului 369j pentru a stabili interacțiunea dintre dreptul de deducere în temeiul regimului special și procedurile de rambursare prevăzute de Directiva 86/560/CEE²⁰ pentru persoanele impozabile care nu sunt stabilite în Uniune și Directiva 2008/9/CE²¹ pentru persoanele impozabile stabilite în Uniune. Această dispoziție este necesară pentru a evita eventualele abuzuri ale persoanelor impozabile care ar exercita un drept de deducere în temeiul regimului special și ar depune o cerere de rambursare pentru aceeași sumă a TVA achitată în amonte.

În principiu, o persoană impozabilă are dreptul de a deduce TVA achitată în amonte în declarațiile TVA depuse în cadrul regimului. Cu toate acestea, în cazul în care o persoană impozabilă care utilizează acest regim special nu efectuează livrări de bunuri și prestări de servicii care intră sub incidența acestui regim special și pentru care TVA a devenit exigibilă într-un stat membru de impozitare, într-o anumită perioadă fiscală, nici în cele trei perioade fiscale anterioare pentru care depune declarații trimestriale, nici în cele unsprezece perioade fiscale anterioare pentru care depune declarații lunare, nu se poate face nicio deducere a TVA datorată în statul membru respectiv de impozitare în această declarație de TVA. În schimb, persoana impozabilă ar trebui să solicite returnarea TVA achitată în amonte prin procedura de rambursare în statul membru în care a fost încasată TVA.

Derogări: articolele 370-390c

Capitolul 1 titlul XIII din Directiva TVA conține o serie de derogări care pot fi aplicate până la adoptarea regimului definitiv. Pentru acele state care erau state membre la 1 ianuarie 1978, majoritatea derogărilor pe care le pot aplica sunt enunțate în anexa X la Directiva TVA. După cum s-a explicat mai sus, prezenta propunere reprezintă prima fază în procesul de punere în practică a sistemului definitiv de impozitare la destinație a comerțului din interiorul UE. În cadrul acesteia, se propune eliminarea derogărilor în cazul cărora, dacă ar fi menținute, modificările propuse ale normelor privind locul de livrare și privind desemnarea persoanei obligată la plata TVA ar conduce la complexitate pentru persoanele impozabile și pentru administrațiile fiscale.

În special, opțiunea de a aplica o derogare ar fi suprimată pentru bunurile care ar putea face obiectul livrărilor în interiorul Uniunii (bunuri mobile). În acest caz, furnizorul ar trebui să știe, pentru fiecare stat membru în care au loc livrările în interiorul Uniunii, dacă statul membru respectiv a făcut uz de respectiva derogare sau nu și, în caz afirmativ, care sunt condițiile aplicate de aceste state membre.

²⁰ A treisprezecea Directivă 86/560/CEE a Consiliului din 17 noiembrie 1986 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – Sisteme de restituire a taxei pe valoarea adăugată persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunității (JO L 326, 21.11.1986, p. 40).

²¹ Directiva 2008/9/CE a Consiliului din 12 februarie 2008 de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoare adăugată, prevăzută în Directiva 2006/112/CE, către persoane impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru în care se face rambursarea (JO L 44, 20.2.2008, p. 23).

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2006/112/CE în ceea ce privește introducerea măsurilor tehnice detaliate privind funcționarea sistemului definitiv de TVA pentru impozitarea comerțului dintre statele membre

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 113,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European¹,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

- (1) Atunci când Consiliul a adoptat, în 1967, sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) prin intermediul Directivelor 62/227/CEE³ și 67/228/CEE⁴ ale Consiliului, s-a luat un angajament pentru stabilirea unui sistem definitiv de TVA pentru impozitarea comerțului dintre statele membre Statele care să funcționeze similar unui sistem care ar funcționa într-un singur stat membru. Deoarece condițiile politice și tehnice nu erau propice unui astfel de sistem, atunci când frontierele fiscale dintre statele membre au fost eliminate, până la sfârșitul anului 1992, a fost adoptat un regim de TVA tranzitoriu. Directiva 2006/112/CE a Consiliului⁵, care este în prezent în vigoare, prevede că aceste norme tranzitorii trebuie înlocuite cu un regim definitiv care se bazează, în principiu, pe impozitarea în statul membru de origine a livrărilor de bunuri sau a prestărilor de servicii.
- (2) Consiliul, susținut de Parlamentul European⁶ și de Comitetul Economic și Social⁷, a confirmat faptul că un sistem bazat pe impozitarea în statul membru de origine nu este

¹ JO C , , p. .

² JO C , , p. .

³ Prima Directivă 67/227/CEE a Consiliului din 11 aprilie 1967 privind armonizarea legislației statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri (JO 71, 14.4.1967, p. 1301).

⁴ A doua Directivă 67/228/CEE a Consiliului din 11 aprilie 1967 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — Structura și procedurile de aplicare a sistemului comun privind taxa pe valoarea adăugată (JO 71, 14.4.1967, p. 1303).

⁵ Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, 11.12.2006, p. 1).

⁶ Rezoluția Parlamentului European din 13 octombrie 2011 referitoare la viitorul taxei pe valoarea adăugată [P7_TA(2011)0436],
<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&language=RO&reference=P7-TA-2011-0436>

realizabil și a invitat Comisia să demareze lucrări de ordin tehnic aprofundate și un dialog amplu cu statele membre pentru a examina în detaliu diferite moduri posibile de a pune în aplicare principiul impozitării la destinație⁸.

- (3) Comisia, în Planul său de acțiune privind TVA⁹, stabilește modificările aduse sistemului TVA care ar fi necesare pentru a dezvolta un astfel de sistem bazat pe impozitarea la destinație pentru comerțul în interiorul Uniunii prin impozitarea livrărilor transfrontaliere. Consiliul a reafirmat ulterior concluziile planului de acțiune respectiv și a afirmat printre altele că, în opinia sa, principiul impozitării în statul membru de origine prevăzut pentru sistemul definitiv de TVA ar trebui înlocuit cu principiul impozitării în statul membru de destinație¹⁰.
- (4) Pentru a atinge obiectivele stabilite de către Comisie în Planul său de acțiune privind TVA, ar trebui modificate normele privind livrările de bunuri între întreprinderi (B2B) în interiorul Uniunii, în conformitate cu abordarea în mai multe faze propusă de Comisie în comunicarea sa din 4 octombrie 2017 referitoare la monitorizarea Planului de acțiune privind TVA¹¹.
- (5) În vederea asigurării unui sistem mai eficace de impozitare a livrărilor de bunuri B2B în interiorul Uniunii în statul membru de destinație, este necesar să se elimine sistemul actual prin care livrările sunt scutite fiscal în statul membru din care pleacă bunurile, iar achizițiile intracomunitare sunt impozitate în statul membru de destinație. Întrucât scutirea fiscală a acestor livrări și conceptul de „achiziție intracomunitară” în sine ca operațiune supusă TVA urmează să fie eliminate, toate articolele conexe ar trebui modificate sau eliminate.
- (6) Pentru a asigura un tratament egal între operațiunile interne și operațiunile în interiorul Uniunii, impozitarea în scopuri de TVA a operațiunilor cu bunuri B2B în interiorul Uniunii ar trebui să se bazeze pe un singur eveniment impozabil, și anume o livrare de bunuri în interiorul Uniunii.
- (7) Pentru a se asigura că principiul impozitării la destinație este aplicat cât mai mult posibil, definiția unei livrări de bunuri în interiorul Uniunii ar trebui să includă, fără nicio restricție prin intermediul unui prag, o livrare către o persoană juridică neimpozabilă, o livrare către o persoană impozabilă scutită de la plata TVA, o livrare către o persoană impozabilă aflată sub incidența regimului special pentru întreprinderile mici și o livrare către un producător agricol care face obiectul regimului forfetar.
- (8) Conceptele de vânzări de bunuri la distanță în interiorul Uniunii și de vânzări la distanță de bunuri importate din țări terțe sau din teritorii terțe ar trebui modificate

⁷ Avizul Comitetului Economic și Social European din 14 iulie 2011 privind „Cartea verde privind viitorul taxei pe valoarea adăugată - Spre un sistem de TVA mai simplu, mai solid și mai eficient”, <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=celex:52011AE1168>

⁸ Concluziile Consiliului privind viitorul taxei pe valoarea adăugată - cea de a 3167-a reuniune a Consiliului Afaceri Economice și Financiare, Bruxelles, 15 mai 2012 (a se vedea în special punctul B.4), http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/ecofin/130257.pdf

⁹ Planul de acțiune privind TVA – Către un spațiu unic pentru TVA în UE – Momentul deciziei [COM(2016) 148 final din 7.4.2016].

¹⁰ A se vedea: <http://www.consilium.europa.eu/ro/press/press-releases/2016/05/25-conclusions-vat-action-plan/>

¹¹ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu și Comitetul Economic și Social European intitulată „În continuarea Planului de acțiune privind TVA – Către un spațiu unic pentru TVA în UE – Momentul acțiunii” [COM(2017) 566 final din 4.10.2017].

pentru a se evita situația în care anumite astfel de livrări ar face obiectul noii definiții a livrării în interiorul Uniunii.

- (9) În vederea asigurării bunei funcționări a sistemului TVA în cadrul pieței interne, este necesar ca anumite livrări de bunuri să fie excluse din definiția livrărilor în interiorul Uniunii, în special livrările de bunuri cu asamblare sau instalare; livrarea de bunuri pentru alimentarea și aprovizionarea anumitor nave și aeronave; livrările de bunuri efectuate în contextul unor acorduri diplomatice și consulare și pentru anumite organizații internaționale și livrările de bunuri efectuate de o persoană impozabilă care beneficiază de regimul comun forfetar pentru producători agricoli.
- (10) Pentru a asigura impozitarea la destinație a livrărilor de bunuri B2B în interiorul Uniunii, locul livrării în cazul livrărilor de bunuri în interiorul Uniunii ar trebui să se afle în statul membru de sosire al bunurilor în momentul în care se încheie expedierea sau transportul acestor bunuri către client. Această normă nu ar trebui să se aplice livrărilor de bunuri second-hand, obiectelor de artă, obiectelor de colecție sau antichităților supuse regimului marjei și nici livrărilor de bunuri la bordul navelor, aeronavelor sau trenurilor și livrărilor de bunuri printr-un sistem de gaze naturale, livrării de energie electrică sau de energie destinată încălzirii sau răcirii prin intermediul rețelelor de încălzire sau de răcire care ar trebui să rămână reglementate de norme specifice la locul livrării.
- (11) Ca urmare a eliminării achiziției intracomunitare ca eveniment impozabil în scopuri de TVA, este necesară revizuirea normelor speciale actuale privind livrarea de mijloace de transport noi și de produse supuse accizelor.
- (12) Pentru a armoniza aplicarea acestui sistem definitiv în întreaga Uniune, este necesar să se stabilească o singură normă privind exigibilitatea TVA pentru livrările de bunuri în interiorul Uniunii.
- (13) Norma generală privind livrările de bunuri, inclusiv livrările de bunuri în interiorul Uniunii și prestarea de servicii, ar trebui să fie aceea că furnizorul este obligat la plata TVA.
- (14) Pentru a permite o tranziție treptată la sistemul definitiv pentru comerțul în interiorul Uniunii, ar trebui să se facă o excepție de la norma conform căreia furnizorul este obligat la plata TVA în cazul unei livrări de bunuri, în măsura în care persoana căreia îi sunt livrate bunurile este o persoană impozabilă atestată, iar furnizorul nu este stabilit în statul membru de impozitare. În acest caz, cumpărătorul ar trebui să fie persoana obligată la plata TVA, iar acesta ar trebui să achite TVA prin intermediul mecanismului de taxare inversă. Această excepție ar trebui să reducă volumul operațiunilor pentru cazul în care persoana obligată la plata TVA nu este stabilită în statul membru de impozitare.
- (15) Normele privind aplicarea temporară a mecanismului de taxare inversă pentru bunurile mobile ar trebui revizuite pentru a asigura coerența lor cu introducerea noilor norme privind persoana obligată la plata TVA pentru livrările de bunuri în interiorul Uniunii.
- (16) În vederea unei aplicări clare a normelor privind impozitarea livrărilor de bunuri în interiorul Uniunii de către întreprinderi, statele membre ar trebui să ia măsurile necesare pentru a se asigura că orice persoană impozabilă și orice persoană juridică neimpozabilă care este beneficiară a livrărilor de bunuri în interiorul Uniunii este identificată printr-un număr individual.
- (17) Pentru a asigura monitorizarea corespunzătoare a plății și deducerea TVA aferentă livrărilor de bunuri în interiorul Uniunii, emiterea unei facturi ar trebui să fie

obligatorie pentru livrările de bunuri în interiorul Uniunii, iar statele membre nu ar trebui să permită emiterea de facturi simplificate. Factura ar trebui să fie emisă în conformitate cu normele care se aplică în statul membru în care furnizorul și-a stabilit sediul activității sale economice sau are un sediu comercial fix de la care este efectuată furnizarea sau, în absența unui astfel de sediu al activității economice sau sediu comercial fix, statul membru în care furnizorul își are domiciliul permanent sau reședința obișnuită.

- (18) În vederea reducerii sarcinii administrative asupra comerțului în cadrul Uniunii și întrucât TVA pentru livrările de bunuri în interiorul Uniunii fie ar fi efectiv percepută de furnizor, fie ar fi achitată de către un cumpărător care este persoană impozabilă atestată, obligația de a depune o declarație recapitulativă pentru aceste bunuri ar trebui eliminată.
- (19) Este necesar ca regimul forfetar special pentru producătorii agricoli să fie adaptat în vederea modificării sistemului de impozitare a livrărilor de bunuri în interiorul Uniunii, astfel încât obiectivul global al regimului respectiv să rămână în continuare realizat. Prin excluderea livrărilor efectuate de producătorii agricoli care intră sub incidența regimului forfetar din definiția livrărilor în interiorul Uniunii, locul de livrare a furnizărilor transfrontaliere de bunuri B2B ar trebui să rămână locul de plecare al bunurilor, iar compensarea în cotă forfetară stabilită de statul membru de plecare ar trebui aplicată acestor livrări.
- (20) Pentru a reduce sarcina administrativă pentru întreprinderi, sfera de aplicare a regimului special actual pentru persoanele impozabile stabilite în Uniune care prestează servicii sau anumite livrări de bunuri către consumatori (livrări de bunuri și prestări de servicii B2C) ar trebui extinsă prin acoperirea tuturor livrărilor de bunuri și prestărilor de servicii pentru cazul în care persoana obligată la plata TVA nu este stabilită în statul membru în care are loc livrarea. Regimul ar trebui să se aplice livrărilor de bunuri și prestărilor de servicii atât către consumatori, cât și către întreprinderi.
- (21) Este, de asemenea, necesar să se reducă sarcina administrativă pentru persoanele impozabile care nu sunt stabilite în Uniune și care efectuează livrări de bunuri și prestări de servicii pentru care sunt obligate să plătească TVA în unul sau mai multe state membre, permițându-le să facă uz de acest regim special atunci când numesc un intermediar. Pentru a asigura colectarea corectă a taxei, acest intermediar ar trebui să fie stabilit în Uniune și să devină obligat la plata TVA și la respectarea obligațiilor prevăzute în cadrul regimului pe seama persoanei impozabile nestabilite în Uniune.
- (22) Pentru ca persoanele impozabile să beneficieze pe deplin de piața internă, acest regim special nu ar trebui să permită numai declararea operațiunilor pentru care TVA este datorată în alte state membre decât cele în care este stabilit furnizorul, ci și deducerea care trebuie efectuată din TVA percepută de la respectivul furnizor în acele state membre.
- (23) În vederea asigurării coerenței obligațiilor de raportare în materie de TVA pentru întreprinderile mari, frecvența depunerii declarațiilor TVA în cadrul acestui regim special ar trebui revizuită prin adăugarea dispoziției că persoanele impozabile care fac uz de acest regim prezintă lunar declarații TVA în cadrul regimului, în cazul în care cifra lor de afaceri anuală în Uniune depășește 2 500 000 EUR.
- (24) Pentru a colecta informațiile adecvate de la persoana impozabilă în vederea asigurării unei monitorizări corespunzătoare a acestui regim special de către autoritățile fiscale,

conținutul declarației TVA care trebuie depusă în cadrul acestui regim special ar trebui revizuit pentru a ține seama de extinderea regimului și pentru a permite exercitarea dreptului de deducere corespunzător.

- (25) Pentru a asigura buna funcționare a acestui regim special și pentru a evita obstacolele din calea utilizării de către persoana impozabilă a oportunităților pieței interne, ar trebui introduse norme comune pentru situațiile în care persoana impozabilă se află într-o poziție de creditor în statul membru de identificare și/sau în statul membru sau statele membre de impozitare.
- (26) Din motive de claritate și pentru reducerea posibilităților de abuz sau de fraudă, ar trebui stabilit termenul în care o persoană impozabilă poate deduce în continuare TVA achitată în amonte într-un anumit stat membru în declarația sa depusă în temeiul acestui regim special, în care nu mai declară operațiunile pentru care are obligația de a plăti TVA în același stat membru. O astfel de persoană impozabilă ar trebui, la expirarea acestei perioade, să utilizeze procedurile de rambursare corespunzătoare pentru a solicita rambursarea TVA.
- (27) Derogările prevăzute în capitolul 1 al titlului XIII, care au efecte transfrontaliere potențiale, ar trebui eliminate, pentru a evita o complexitate inutilă pentru persoanele impozabile și administrațiile fiscale.
- (28) Ca urmare a introducerii livrărilor de bunuri în interiorul Uniunii ca și concept nou, este oportun să se înlocuiască termenul „Comunitate” cu „Uniune”, pentru a asigura o utilizare actualizată și coerentă a termenului.
- (29) Întrucât obiectivele prezentei directive, care cuprind punerea în aplicare a sistemului definitiv de TVA în vederea îmbunătățirii funcționării regimului TVA pentru comerțul transfrontalier de bunuri B2B, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității stabilit la același articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.
- (30) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative¹², statele membre s-au angajat ca, în cazurile justificate, să transmită împreună cu notificarea măsurilor de transpunere unul sau mai multe documente în care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (31) Prin urmare, Directiva 2006/112/CE ar trebui modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Directiva 2006/112/CE se modifică după cum urmează:

- (1) Articolul 2 se modifică după cum urmează:
 - (a) la alineatul (1), litera (b) se elimină;

¹² JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

- (b) alineatele (2) și (3) se elimină.
- (2) Articolele 3 și 4 se elimină.
- (3) La articolul 5, punctele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:
- „(1) «Uniune» și «teritoriul Uniunii» înseamnă teritoriile statelor membre definite la punctul (2);
- (2) «stat membru» și «teritoriul unui stat membru» înseamnă teritoriul fiecărui stat membru al Uniunii căruia i se aplică Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în conformitate cu articolele 349 și 355 din tratat, cu excepția oricărui teritoriu dintre cele prevăzute la articolul 6 din prezenta directivă;”
- (4) Articolul 6 se modifică după cum urmează:
- (a) la alineatul (1), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:
- „(1) Prezenta directivă nu se aplică următoarelor teritorii care fac parte din teritoriul vamal al Uniunii.”;
- (b) la alineatul (2), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:
- „(2) Prezenta directivă nu se aplică următoarelor teritorii care nu fac parte din teritoriul vamal al Uniunii.”
- (5) Articolul 9 se modifică după cum urmează:
- (a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:
- „(2) Pe lângă persoanele prevăzute la alineatul (1), orice persoană care, în mod ocazional, livrează un mijloc de transport nou, expedit sau transportat clientului de către vânzător sau client sau pe seama vânzătorului sau al clientului la o destinație situată în afara teritoriului unui stat membru, dar pe teritoriul Uniunii, este considerată o persoană impozabilă.”;
- (b) se adaugă alineatul (3), cu următorul text:
- „(3) În sensul alineatului (2), sunt considerate «mijloace de transport» următoarele mijloace de transport, în cazul în care sunt destinate transportului de persoane sau de bunuri:
- (a) vehiculele terestre cu motor a căror capacitate depășește 48 centimetri cubi sau a căror putere depășește 7,2 kilowați;
- (b) navele care depășesc 7,5 metri în lungime, cu excepția navelor utilizate pentru navigația în largul mării și care transportă călători cu plată și a navelor utilizate pentru activități comerciale, industriale sau de pescuit sau pentru salvare și asistență pe mare sau pentru pescuitul de coastă;
- (c) aeronavele a căror greutate la decolare depășește 1 550 kilograme, cu excepția aeronavelor utilizate de companii aeriene care operează cu plată, în principal, pe rute internaționale.
- Aceste mijloace de transport sunt considerate «noi» în cazul:
- (a) vehiculelor terestre cu motor, atunci când livrarea are loc în termen de șase luni de la data primei puneri în folosință sau atunci când vehiculul a parcurs maximum 6 000 de kilometri;

- (b) navelor, atunci când livrarea are loc în termen de trei luni de la data primei puneri în folosință sau atunci când nava a efectuat deplasări a căror durată totală nu depășește 100 de ore;
- (c) aeronavelor, atunci când livrarea are loc în termen de trei luni de la data primei puneri în folosință sau atunci când aeronava a zburat maximum 40 de ore.

Statele membre stabilesc condițiile în care pot fi considerate ca stabilite datele prevăzute la al doilea paragraf.”

- (6) La articolul 12, teza introductivă de la alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:
„(1) Statele membre pot considera ca persoană impozabilă orice persoană care efectuează, în mod ocazional, oricare dintre următoarele operațiuni.”
- (7) Se introduce următorul articol 13a:

„Articolul 13a

(1) Orice persoană impozabilă care are un sediu de activitate economică sau un sediu fix în Uniune sau, în absența unui sediu de activitate economică și a unui sediu fix, își are adresa permanentă sau reședința obișnuită în Uniune și care, în cursul activității sale economice, efectuează sau intenționează să efectueze, în calitate de furnizor sau de client, oricare dintre operațiunile menționate la articolul 14 alineatul (4) punctul 3 și la articolul 17a, 38 sau 39, poate solicita autorităților fiscale statutul de persoană impozabilă atestată.

Autoritățile fiscale acordă acest statut unui solicitant în cazul în care sunt îndeplinite criteriile prevăzute la alineatul (2), cu excepția cazului în care solicitantul este exclus de la această atestare în virtutea condițiilor de la alineatul (3).

În cazul în care solicitantul este o persoană impozabilă căreia i-a fost acordat statutul de operator economic autorizat în scopuri vamale, se consideră că criteriile de la alineatul (2) au fost îndeplinite.

(2) Pentru a se acorda statutul de persoană impozabilă atestată, trebuie îndeplinite toate criteriile următoare:

- (a) absența unei încălcări grave sau a unor încălcări repetate ale normelor fiscale și ale legislației vamale, precum și absența unui cazier conținând infracțiuni grave legate de activitatea economică a solicitantului;
- (b) demonstrarea de către solicitant a unui nivel ridicat de control asupra operațiunilor sale și asupra fluxului de bunuri, fie printr-un sistem de gestionare a evidențelor comerciale și, acolo unde este cazul, a evidențelor de transport care să permită efectuarea controalelor fiscale adecvate, fie prin intermediul unei piste de audit intern certificate sau de încredere;
- (c) probarea solvabilității financiare a solicitantului, care se consideră că a fost dovedită fie dacă solicitantul are o situație financiară bună care îi permite să își îndeplinească angajamentele, ținând seama în mod corespunzător de caracteristicile tipului de activitate comercială în cauză, fie prin prezentarea de garanții furnizate de un asigurator, de alte instituții financiare sau de alte părți terțe fiabile din punct de vedere economic.

(3) Următoarele persoane impozabile nu pot primi statutul de persoană impozabilă atestată:

- (a) persoanele impozabile care beneficiază de regimul comun forfetar pentru producători agricoli;
- (b) persoanele impozabile care beneficiază de scutirea pentru întreprinderi mici prevăzută la secțiunea 2 a capitolului 1 al titlului XII;
- (c) persoanele impozabile care efectuează livrări de bunuri sau prestări de servicii pentru care TVA nu este deductibilă;
- (d) persoanele impozabile care efectuează o livrare ocazională a unui mijloc de transport nou în sensul articolului 9 alineatul (2) sau care efectuează o activitate ocazională în sensul articolului 12.

Cu toate acestea, persoanele impozabile menționate la literele (a)-(d) pot primi statutul de persoană impozabilă atestată pentru celelalte activități economice pe care le desfășoară.

(4) O persoană impozabilă care solicită statutul de persoană impozabilă atestată furnizează toate informațiile solicitate de autoritățile fiscale pentru a le permite acestora să ia o decizie.

În scopul acordării acestui statut fiscal, «autorități fiscale» înseamnă:

- (a) cele din statul membru în care solicitantul și-a stabilit sediul de activitate economică;
- (b) cele din statul membru în care se află sediul fix al solicitantului, în care se află sau sunt accesibile conturile sale principale în scopuri fiscale din cadrul Uniunii, în cazul în care solicitantul și-a stabilit sediul de activitate economică în afara Uniunii, dar are unul sau mai multe sedii fixe în Uniune;
- (c) cele din statul membru în care solicitantul își are adresa permanentă sau unde își are reședința obișnuită, în cazul în care acesta nu are nici sediu de activitate economică, nici sediu fix.

(5) În cazul în care cererea este refuzată, motivele refuzului sunt comunicate solicitantului de către autoritățile fiscale odată cu decizia. Statele membre se asigură că solicitantul are dreptul de a contesta orice decizie de refuzare a unei cereri.

(6) Persoana impozabilă care a primit statutul de persoană impozabilă atestată informează autoritățile fiscale, fără întârziere, în legătură cu orice factor care apare după ce a fost luată decizia și care ar putea afecta sau influența deținerea în continuare a statutului respectiv. Statutul fiscal este retras de autoritățile fiscale în cazul în care criteriile stabilite la alineatul (2) nu mai sunt îndeplinite.

(7) Statutul unei persoane impozabile atestate într-un stat membru este recunoscut de autoritățile fiscale ale tuturor statelor membre.”

(8) Articolul 14 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

(1) «vânzări de bunuri la distanță în interiorul Uniunii» înseamnă livrări de bunuri expediate sau transportate de furnizor sau pe seama acestuia, inclusiv în cazul în care furnizorul intervine în mod indirect în transportul sau expedierea bunurilor, dintr-un alt stat membru decât cel în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor către client, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) livrarea de bunuri este efectuată pentru o persoană neimpozabilă, alta decât o persoană juridică neimpozabilă;
 - (b) bunurile livrate nu sunt mijloace de transport noi sau bunuri livrate după asamblare sau instalare, cu sau fără funcționare de probă, de către furnizor sau pe seama acestuia;
- (2) «vânzări la distanță de bunuri importate din teritorii terțe sau țări terțe» înseamnă livrări de bunuri expediate sau transportate de furnizor sau pe seama acestuia, inclusiv în cazul în care furnizorul intervine în mod indirect în transportul sau expedierea bunurilor, dintr-un teritoriu terț sau dintr-o țară terță către un client dintr-un stat membru, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) livrarea de bunuri este efectuată pentru o persoană neimpozabilă, alta decât o persoană juridică neimpozabilă;
 - (b) bunurile livrate nu sunt mijloace de transport noi sau bunuri livrate după asamblare sau instalare, cu sau fără funcționare de probă, de către furnizor sau pe seama acestuia;
- (3) «livrare de bunuri în interiorul Uniunii» înseamnă o livrare de bunuri în cazul căreia sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) livrarea de bunuri este efectuată de către o persoană impozabilă pentru o persoană impozabilă sau pentru o persoană juridică neimpozabilă;
 - (b) bunurile sunt expediate sau transportate de către furnizor sau pe seama acestuia sau al persoanei care achiziționează bunurile în interiorul Uniunii, dintr-un stat membru în altul.”;
- (b) Se adaugă următorul alineat (5):
 - „(5) Nu sunt considerate livrări de bunuri în interiorul Uniunii următoarele:
 - (a) livrările de bunuri cu asamblare sau instalare, cu sau fără funcționare de probă, în conformitate cu articolul 36;
 - (b) livrările de bunuri care sunt scutite în temeiul articolului 148 sau 151;
 - (c) livrările de bunuri efectuate de o persoană impozabilă care beneficiază de regimul comun forfetar pentru producători agricoli.”
- (9) La articolul 14a, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În cazul în care o persoană impozabilă, prin utilizarea unei interfețe electronice cum ar fi o piață online, o platformă, un portal sau alte mijloace similare, facilitează livrarea de bunuri în Uniune de către o persoană impozabilă nestabilă în Uniune către o persoană neimpozabilă, se consideră că persoana impozabilă care a facilitat livrarea a primit și a livrat ea însăși bunurile respective.”
- (10) Articolul 17 se modifică după cum urmează:
 - (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Transferul de către o persoană impozabilă al unor bunuri care fac parte din activele activității sale economice către un alt stat membru este considerat livrare de bunuri în interiorul Uniunii efectuată cu titlu oneros.

«Transfer către alt stat membru» înseamnă expedierea sau transportul de bunuri mobile corporale de către persoana impozabilă sau pe seama acesteia, în scopul desfășurării activității sale economice, către o destinație din afara teritoriului statului membru în care se află bunurile, dar în interiorul Uniunii.”;

- (b) la alineatul (2), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:
„(a) livrarea de bunuri de către persoana impozabilă pe teritoriul statului membru în care se încheie expedierea sau transportul, în condițiile stabilite la articolul 33, 35a sau 35b;”;
- (c) la alineatul (2), literele (d) și (e) se înlocuiesc cu următorul text:
„(d) livrarea de gaz printr-un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Uniunii sau prin orice rețea conectată la un astfel de sistem, livrarea de energie electrică sau de energie destinată încălzirii sau răcirii prin intermediul rețelelor de încălzire sau de răcire, în conformitate cu condițiile prevăzute de articolele 38 și 39;
(e) livrarea de bunuri de către persoana impozabilă pe teritoriul statului membru, în condițiile stabilite la articolul 146, 147, 148, 151 sau 152;”

(11) Se introduce următorul articol 17a:

„Articolul 17a

- (1) Transferul de către o persoană impozabilă al unor bunuri care fac parte din activele sale de activitate economică către un alt stat membru într-o situație de stoc la dispoziția clientului nu este tratat ca o livrare de bunuri în interiorul Uniunii efectuată cu titlu oneros.
- (2) În sensul prezentului articol, se consideră că o situație de stoc la dispoziția clientului există atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) o persoană impozabilă atestată expediază sau transportă bunurile către un alt stat membru pentru a le livra într-un stadiu ulterior, după sosirea lor, unei alte persoane impozabile atestate a cărei identitate și al cărei număr de identificare în scopuri de TVA se cunosc deja la momentul în care începe transportul;
 - (b) persoana impozabilă atestată care expediază sau transportă bunurile nu este stabilită în statul membru către care sunt expediate sau transportate bunurile;
 - (c) persoana impozabilă atestată care achiziționează bunurile într-un stadiu ulterior și după sosirea lor este identificată în scopuri de TVA în statul membru în care sunt transferate bunurile;
 - (d) persoana impozabilă atestată care expediază sau transportă bunurile a menționat această expediție sau acest transport în registrul prevăzut la articolul 243 alineatul (3).
- (3) În cazul în care condițiile prevăzute la alineatul (2) sunt îndeplinite, în momentul transferului dreptului de a dispune de bunuri către persoana impozabilă atestată menționată la litera (c) de la alineatul respectiv, se consideră că a fost realizată o livrare de bunuri în interiorul Uniunii în statul membru în care bunurile au fost expediate sau transportate.”

(12) Se introduce următorul articol 18a:

„Articolul 18a

Utilizarea de către forțele armate ale unui stat care este parte la Tratatul Atlanticului de Nord, pentru uzul acestora sau pentru personalul civil care le însoțește, a unor bunuri la a căror achiziție nu s-au aplicat regulile generale de impozitare care guvernează piața internă a unui stat membru, este considerată livrare de bunuri efectuată cu titlu oneros, atunci când importul bunurilor în cauză nu poate beneficia de scutirea prevăzută la articolul 143 alineatul (1) litera (h).”

- (13) Articolul 19 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 19

În cazul unui transfer, indiferent dacă este efectuat cu titlu oneros sau nu, sau sub formă de aport la o societate, al tuturor activelor sau al unei părți a acestora, statele membre consideră că nu a avut loc nici o livrare de bunuri și că persoana căreia îi sunt transferate bunurile este succesorul cedentului.

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a preveni denaturarea concurenței, în cazul în care beneficiarul este o persoană parțial impozabilă. De asemenea, acestea adoptă orice măsuri necesare pentru prevenirea evaziunii fiscale sau a fraudei prin aplicarea prezentului articol.”

- (14) La titlul IV, capitolul 2 se elimină.
(15) Articolul 30 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 30

«Import de bunuri» înseamnă intrarea în Uniune a unor bunuri care nu se află în liberă circulație în sensul articolului 29 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Pe lângă operațiunea prevăzută la primul paragraf, este considerată import de bunuri și intrarea în Uniune a bunurilor care se află în liberă circulație, provenite dintr-un teritoriu terț care face parte din teritoriul vamal al Uniunii.”

- (16) La titlul V capitolul 1 secțiunea 2, următorul titlu al subsecțiunii 1 se introduce înainte de articolul 32:

**„Subsecțiunea 1
Normă generală”**

- (17) La titlul V capitolul 1 secțiunea 2, următorul titlu al subsecțiunii 2 se introduce înainte de articolul 33:

**„Subsecțiunea 2
Dispoziții speciale”**

- (18) Articolul 33 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 33

(1) Locul livrării în cazul vânzărilor de bunuri la distanță în interiorul Uniunii este considerat a fi locul în care se află bunurile în momentul în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor către client.

(2) Locul livrării în cazul vânzărilor la distanță de bunuri importate din teritorii terțe sau țări terțe într-un alt stat membru decât cel în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor către client este considerat a fi locul unde se află bunurile în momentul în care se încheie expedierea sau transportul acestora către client.

(3) Locul livrării în cazul vânzărilor la distanță de bunuri importate din teritorii terțe sau țări terțe în statul membru în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor este considerat a fi statul membru respectiv, cu condiția ca TVA pentru aceste bunuri să fie declarată în cadrul regimului special de la titlul XII capitolul 6 secțiunea 4.”

(19) Articolul 35 se elimină.

(20) Se introduc următoarele articole 35a, 35b, 35c și 35d:

„Articolul 35a

Locul livrării în cazul livrărilor de bunuri în interiorul Uniunii este considerat a fi locul în care se află bunurile în momentul în care se încheie expedierea sau transportul acestor bunuri către client.

Articolul 35b

Locul livrării unui mijloc de transport nou, efectuată pentru o persoană neimpozabilă, alta decât o persoană juridică neimpozabilă, în cazul în care bunurile sunt expediate sau transportate dintr-un stat membru în altul, este considerat a fi locul unde se află bunurile în momentul în care se încheie expedierea sau transportul acestora.

Articolul 35c

Prin derogare, articolele 33 și 35a nu se aplică livrărilor de bunuri second-hand, obiecte de artă, obiecte de colecție sau antichități, astfel cum sunt definite la articolul 311 alineatul (1) punctele 1-4, supuse TVA în conformitate cu respectivul regim special.

Articolul 35d

În sensul articolelor 35a și 35b, în cazul în care expedierea sau transportul bunurilor începe într-un teritoriu terț sau într-o țară terță, iar livrarea de către importatorul desemnat sau recunoscut în conformitate cu articolul 201 ca fiind obligat la plata TVA sau o livrare ulterioară implică transportul sau expedierea bunurilor care se încheie într-un alt stat membru decât statul membru de import, se consideră că bunurile au fost transportate sau expediate din statul membru de import.”

(21) În titlul V capitolul 1 secțiunea 2 se introduce următorul articol 36a:

„Articolul 36a

(1) În cazul în care bunurile sunt livrate în contextul unei situații de operațiuni în lanț, transportul sau expedierea dintr-un stat membru în altul, prevăzute la articolul 14 alineatul (4) punctul 3 litera (b), se atribuie livrării efectuate de furnizor către operatorul intermediar, atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) operatorul intermediar comunică furnizorului numele statului membru de sosire a bunurilor;

- (b) operatorul intermediar este înregistrat în scopuri de TVA în alt stat membru decât cel în care începe expedierea sau transportul bunurilor.
- (2) Dacă oricare dintre condițiile prevăzute la alineatul (1) nu este îndeplinită, într-o situație de operațiuni în lanț, transportul sau expedierea dintr-un stat membru în altul, prevăzute la articolul 14 alineatul (4) punctul 3 litera (b), se atribuie livrării efectuate de operatorul intermediar către client.
- (3) În sensul prezentului articol, se aplică următoarele definiții:
 - (a) «situație de operațiuni în lanț» înseamnă o situație în care există livrări succesive ale acelorași bunuri, efectuate de persoane impozabile, care dau naștere unui singur transport sau unei singure expedieri a bunurilor respective dintr-un stat membru în altul și în care atât operatorul intermediar, cât și furnizorul sunt persoane impozabile atestate;
 - (b) «operator intermediar» înseamnă un furnizor din lanț, altul decât primul furnizor, care expediază sau transportă bunurile fie el însuși, fie prin intermediul unei părți terțe în numele său;
 - (c) «furnizor» înseamnă persoana impozabilă din lanț care livrează bunurile către operatorul intermediar;
 - (d) «client» înseamnă persoana impozabilă căreia operatorul intermediar îi livrează bunurile în cadrul lanțului.”

(22) Articolul 37 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 37

(1) În cazul în care bunurile sunt livrate la bordul navelor, aeronavelor sau trenurilor pe parcursul unui transport de călători efectuat în Uniune, locul livrării este considerat a fi punctul de plecare al transportului de călători.

(2) În sensul alineatului (1), «parte a unei operațiuni de transport de călători efectuată în Uniune» înseamnă acea parte a operațiunii efectuate, fără escală în afara Uniunii, între punctul de plecare și punctul de sosire a transportului de călători.

«Locul de plecare al unui transport de călători» înseamnă primul punct de îmbarcare a călătorilor prevăzut în Uniune, eventual după o oprire în afara Uniunii.

«Locul de sosire al unui transport de călători» înseamnă ultimul punct de debarcare prevăzut în Uniune pentru călătorii care s-au îmbarcat în interiorul Uniunii, eventual înaintea unei opriri în afara Uniunii.

În cazul unei călătorii dus-întors, traseul de retur este considerat o operațiune de transport separată.

(3) Statele membre pot scuti sau pot continua să scutească, cu drept de deducere a TVA achitate în etapa anterioară, livrările de bunuri destinate consumului la bord pentru care locul impozitării este stabilit în conformitate cu alineatul (1).”

(23) Articolul 38 alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul livrării de gaz prin intermediul unui sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Uniunii sau prin orice rețea conectată la un astfel de sistem, al livrării de energie electrică, sau al livrării de energie destinate încălzirii sau răcirii prin intermediul rețelelor de încălzire sau de răcire către un comerciant persoană impozabilă, locul livrării este considerat a fi locul în care acel comerciant persoană

impozabilă își are sediul activității economice sau un sediu fix pentru care se livrează bunurile sau, în absența unui astfel de sediu, locul în care își are domiciliul stabil sau reședința sa obișnuită.”

(24) La articolul 39, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul livrării de gaz printr-un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Uniunii sau prin orice rețea conectată la un astfel de sistem, al livrării de energie electrică sau de energie destinată încălzirii sau răcirii prin intermediul rețelelor de încălzire sau de răcire, în cazul în care unei astfel de livrări nu i se aplică articolul 38, locul livrării este considerat a fi locul în care cumpărătorul utilizează și consumă efectiv bunurile.”

(25) În titlul V, capitolul 2 se elimină.

(26) Articolele 49 și 50 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 49

Locul de prestare a serviciilor de transport de bunuri, altul decât transportul de bunuri în interiorul Uniunii, către persoane neimpozabile, este locul unde are loc transportul, proporțional cu distanțele parcurse.

Articolul 50

Locul de prestare a serviciilor de transport de bunuri în interiorul Uniunii către persoane neimpozabile este locul de plecare a transportului.”

(27) La articolul 51, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„«Transport de bunuri în interiorul Uniunii» înseamnă orice transport de bunuri pentru care locul de plecare și locul de sosire sunt situate pe teritoriile a două state membre diferite.”

(28) Articolul 52 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 52

Statele membre pot să nu aplice TVA pentru aceea parte din serviciul de transport de bunuri în interiorul Uniunii către persoane neimpozabile care constă în traversarea de ape ce nu fac parte din teritoriul Uniunii.”

(29) Articolul 55 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 55

Locul de prestare a serviciilor de restaurant și catering, în afara celor prestate efectiv la bordul navelor, al aeronavelor sau al trenurilor pe parcursul unei părți a unei operațiuni de transport de călători efectuate în cadrul Uniunii, este locul unde aceste servicii sunt prestate efectiv.”

(30) Articolul 57 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 57

(1) Locul de prestare a serviciilor de restaurant și catering furnizate efectiv la bordul navelor, al aeronavelor sau al trenurilor în timpul unei părți a unei operațiuni

de transport de călători efectuată în Uniune este locul de plecare a transportului de călători.

(2) În sensul alineatului (1), «parte a unei operațiuni de transport de călători efectuată în Uniune» înseamnă acea parte a operațiunii efectuate, fără escală în afara Uniunii, între punctul de plecare și punctul de sosire a transportului de călători.

«Locul de plecare al unui transport de călători» înseamnă primul punct de îmbarcare a călătorilor prevăzut în Uniune, eventual după o oprire în afara Uniunii.

«Locul de sosire al unui transport de călători» înseamnă ultimul punct de debarcare prevăzut în Uniune pentru călătorii care s-au îmbarcat în interiorul Uniunii, eventual înaintea unei opriri în afara Uniunii.

În cazul unei călătorii dus-întors, traseul de retur este considerat o operațiune de transport separată.”

- (31) La titlul V capitolul 3 secțiunea 3, titlul subsecțiunii 9 se înlocuiește cu următorul text:

„Subsecțiunea 9

Prestarea de servicii către persoane neimpozabile din afara Uniunii”

- (32) La articolul 59, primul paragraf se modifică după cum urmează:

(a) teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Locul de prestare a următoarelor servicii către o persoană neimpozabilă care este stabilită sau își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în afara Uniunii este locul unde respectiva persoană este stabilită, își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită.”;

(b) litera (h) se înlocuiește cu următorul text:

„(h) acordarea accesului la un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Uniunii sau la o rețea conectată la un astfel de sistem, la rețeaua de energie electrică sau la rețelele de încălzire sau de răcire, sau la transportul și distribuția prin intermediul acestor sisteme sau rețele, precum și prestarea altor servicii direct legate de acestea.”

- (33) La articolul 59a, literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) locul prestării unuia sau a tuturor serviciilor respective, în cazul în care este situat pe teritoriul lor, ca fiind situat în afara Uniunii, atunci când utilizarea și exploatarea efectivă a serviciilor au loc în afara Uniunii;

(b) locul prestării unuia sau a tuturor serviciilor respective, în cazul în care este situat în afara Uniunii, ca fiind situat pe teritoriul lor, atunci când utilizarea și exploatarea efectivă a serviciilor au loc pe teritoriul lor.”

- (34) La titlul V, titlul capitolului 3a se înlocuiește cu următorul text:

„PRAGUL PENTRU PERSOANELE IMPOZABILE CARE EFFECTUEAZĂ LIVRĂRI DE BUNURI AFLATE SUB INCIDENȚA ARTICOLULUI 33 ALINEATUL (1) ȘI PRESTEAZĂ SERVICII AFLATE SUB INCIDENȚA ARTICOLULUI 58”

- (35) Articolul 59c se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Articolul 33 alineatul (1) și articolul 58 nu se aplică dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:”

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statul membru pe al cărui teritoriu se află bunurile în momentul în care începe expedierea sau transportul lor sau unde sunt stabilite persoanele impozabile care prestează servicii de telecomunicații, de televiziune și de radiodifuziune și servicii prestate pe cale electronică acordă persoanelor impozabile care efectuează livrări sau prestări eligibile în temeiul alineatului (1) dreptul de a opta ca locul acestor livrări sau prestări să fie stabilit în conformitate cu articolul 33 alineatul (1) și cu articolul 58, iar această opțiune acoperă în orice caz doi ani calendaristici.”

(36) Articolele 60 și 61 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 60

Locul importului de bunuri este statul membru pe al cărui teritoriu se află bunurile la momentul intrării lor în Uniune.

Articolul 61

Prin derogare de la articolul 60, în cazul în care, la intrarea în Uniune, bunurile care nu se află în liberă circulație intră sub unul dintre regimurile sau se află în una dintre situațiile prevăzute la articolul 156 sau sub regimuri de admitere temporară cu scutire totală de drepturi de import sau sub regimuri de tranzit extern, locul importului bunurilor respective este statul membru pe al cărui teritoriu bunurile nu mai intră sub incidența regimurilor sau situațiilor respective.

În mod similar, în cazul în care, la intrarea în Uniune, bunurile care se află în liberă circulație sunt plasate într-unul dintre regimurile sau se află în una dintre situațiile prevăzute la articolele 276 și 277, locul importului este statul membru pe al cărui teritoriu bunurile nu mai intră sub incidența regimurilor sau situațiilor respective.”

(37) La articolul 64, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Livrările continue de bunuri în interiorul Uniunii pe o perioadă mai mare de o lună calendaristică se consideră efectuate la expirarea fiecărei luni calendaristice până la încetarea livrării de bunuri.”

(38) La articolul 66, al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Cu toate acestea, derogarea prevăzută la primul paragraf nu se aplică prestărilor de servicii pentru care TVA este datorată de client în conformitate cu articolul 196, livrărilor de bunuri în interiorul Uniunii și livrărilor de mijloace de transport noi efectuate în conformitate cu articolul 35b.”

(39) Articolul 67 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 67

Pentru livrările de bunuri efectuate în interiorul Uniunii și pentru livrările de mijloace de transport noi efectuate în conformitate cu articolul 35b, TVA devine exigibilă la data emiterii facturii sau la expirarea termenului menționat la articolul

222 primul paragraf, în cazul în care nu a fost emisă nicio factură până la data respectivă.

Cu toate acestea, articolul 64 alineatul (1), articolul 64 alineatul (2) al treilea paragraf și articolul 65 nu se aplică în ceea ce privește livrările de bunuri în interiorul Uniunii și livrărilor de mijloace de transport noi efectuate în conformitate cu articolul 35b.”

(40) În titlul VI, capitolul 3 se elimină.

(41) La articolul 71 alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Atunci când, la introducerea în Uniune, bunurile sunt plasate într-unul dintre regimurile sau se află în una dintre situațiile prevăzute la articolele 156, 276 și 277 sau sub regimuri de admitere temporară cu scutire totală de drepturi de import sau sub regimuri de tranzit extern, faptul generator intervine și TVA devine exigibilă doar în momentul în care bunurile nu mai intră sub incidența regimurilor sau situațiilor respective.”

(42) Articolul 76 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 76

Pentru livrarea de bunuri în interiorul Uniunii constând într-un transfer în alt stat membru, baza de impozitare este prețul de cumpărare al bunurilor sau al unor bunuri similare sau, în absența unui preț de cumpărare, prețul de cost, stabilite la momentul efectuării transferului.”

(43) Articolul 78 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 78

(1) Baza de impozitare include următoarele elemente:

- (a) impozite, drepturi, prelevări și taxe, cu excepția TVA în sine;
- (b) cheltuieli accesorii cum sunt: comisioanele, cheltuielile de ambalare, transport și asigurare, solicitate de către furnizor/prestator cumpărătorului sau beneficiarului.

În sensul primului paragraf litera (a), drepturile includ accizele datorate în statul membru în care se efectuează livrarea de bunuri în interiorul Uniunii supusă accizelor în conformitate cu articolul 35a.

În sensul primului paragraf litera (b), statele membre pot considera drept cheltuieli accesorii cheltuielile care fac obiectul unei înțelegeri separate.

(2) Atunci când, după efectuarea livrării de bunuri în interiorul Uniunii, furnizorul obține o rambursare a accizelor achitate în statul membru în care a început expedierea sau transportul bunurilor, baza de impozitare este redusă în mod corespunzător și în statul membru pe al cărui teritoriu s-a efectuat livrarea de bunuri în interiorul Uniunii, care fac obiectul accizelor, în conformitate cu articolul 35a.

(3) În sensul prezentei directive, « produse supuse accizelor » înseamnă produsele energetice, alcoolul și băuturile alcoolice, precum și tutunul prelucrat, astfel cum se prevede la articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2008/118/CE a Consiliului (*), dar nu și gazul livrat printr-un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Uniunii sau prin orice rețea conectată la un astfel de sistem.

(*) Directiva 2008/118/CE a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12/CEE (JO L 9, 14.1.2009, p. 12).”

(44) În titlul VII, capitolul 3 se elimină.

(45) Articolul 85 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 85

Pentru importurile de bunuri, baza de impozitare este valoarea în vamă, stabilită în conformitate cu dispozițiile în vigoare ale Uniunii.”

(46) La articolul 86 alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) cheltuieli accesorii, precum comisioane, cheltuieli de ambalare, transport și asigurare, care intervin până la primul loc de destinație pe teritoriul statului membru de import, precum și cele care decurg din transportul către alt loc de destinație din Uniune, în cazul în care locul respectiv este cunoscut la momentul apariției faptului generator.”

(47) Articolul 88 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 88

Atunci când bunurile exportate temporar din Uniune sunt reimportate după ce au suferit, în afara Uniunii, procese de reparație, prelucrare, adaptare, confecționare sau reprelucrare, statele membre iau măsuri pentru a se asigura că regimul fiscal al bunurilor în scopuri de TVA este același cu cel aplicabil în cazul în care procesele de reparație, prelucrare, adaptare, confecționare sau reprelucrare au fost efectuate pe teritoriul lor.”

(48) Articolul 91 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Atunci când elementele utilizate pentru stabilirea bazei de impozitare la import sunt exprimate într-o altă monedă decât cea a statului membru în care este efectuată evaluarea, cursul de schimb se stabilește în conformitate cu dispozițiile Uniunii care reglementează calcularea valorii în vamă.”;

(b) la alineatul (2), al treilea paragraf se înlocuiește cu textul următor:

„Cu toate acestea, pentru unele tranzacții menționate la primul paragraf sau pentru anumite categorii de persoane impozabile, statele membre pot utiliza cursul de schimb stabilit în conformitate cu dispozițiile în vigoare ale Uniunii care reglementează calcularea valorii în vamă.”

(49) La articolul 93, litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) în cazul unei livrări de bunuri în interiorul Uniunii;”

(50) Articolul 94 se elimină.

(51) Articolul 131 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 131

Scutirile prevăzute la capitolele 2-9 se aplică fără să aducă atingere altor dispoziții ale Uniunii și în conformitate cu condițiile pe care statele membre le stabilesc în scopul de a asigura aplicarea corectă și directă a acestor scutiri și de a preveni orice posibilă evaziune, fraudă sau abuz.”

(52) În titlul IX, titlul capitolului 4 se înlocuiește cu următorul text:

**„SCUTIRI PENTRU ANUMITE
TRANSPORTURI DE BUNURI ÎN INTERIORUL UNIUNII”**

(53) În titlul IX capitolul 4, secțiunile 1 și 2 se elimină.

(54) În titlul IX capitolul 4, titlul secțiunii 3 se elimină.

(55) Articolul 142 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 142

Statele membre pot scuti prestarea de servicii de transport de bunuri în interiorul Uniunii către și dinspre insulele care formează regiunile autonome Azore și Madeira, precum și prestarea de servicii de transport de bunuri între insulele respective.”

(56) Articolul 143 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), literele (b) și (c) se înlocuiesc cu următorul text:

„(b) importul final de bunuri reglementat de Directivele 2007/74/CE (*), 2009/132/CE (**) și 2006/79/CE (***) ale Consiliului;

(c) importul definitiv de bunuri în liberă circulație dintr-un teritoriu terț care face parte din teritoriul vamal al Uniunii, care beneficiază de scutire în temeiul literei (b) în cazul în care au fost importate în sensul articolului 30 primul paragraf;”;

(b) la alineatul (1), litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) importul de bunuri expediate sau transportate dintr-un teritoriu terț sau dintr-o țară terță într-un alt stat membru decât cel în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor, atunci când livrarea bunurilor respective de către importatorul desemnat sau recunoscut în temeiul articolului 201 ca persoană obligată la plata TVA este o livrare de bunuri în interiorul Uniunii;”;

(c) la alineatul (1), litera (fa) se înlocuiește cu următorul text:

„(fa) importul de bunuri de către instituțiile Uniunii, Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, Banca Europeană de Investiții sau de către organismele instituite de Uniunea Europeană cărora li se aplică Protocolul (nr. 7) privind privilegiile și imunitățile Uniunii, în limitele și condițiile stabilite de protocolul respectiv și de acordurile de punere în aplicare a respectivului protocol sau de acordurile de sediu, în măsura în care nu conduc la denaturarea concurenței;”;

(d) Teza introductivă de la alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Scutirea prevăzută la alineatul (1) litera (d) se aplică în cazurile în care importul este urmat de livrarea bunurilor în interiorul Uniunii, numai dacă, la

data importului, importatorul a pus la dispoziția autorităților competente ale statului membru al importului cel puțin informațiile următoare:”;

(e) La alineatul (2), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) numărul de înregistrare în scopuri de TVA al clientului căruia îi sunt livrate bunurile, eliberat în alt stat membru, sau propriul său număr de identificare în scopuri de TVA în cazul unui transfer în conformitate cu articolul 17 alineatul (1);

(*) Directiva 2007/74/CE a Consiliului din 20 decembrie 2007 privind scutirea de taxa pe valoare adăugată și de accize pentru bunurile importate de către persoanele care călătoresc din țări terțe (JO L 346, 29.12.2007, p. 6).

(**) Directiva 2009/132/CE a Consiliului din 19 octombrie 2009 de stabilire a domeniului de aplicare a articolului 143 literele (b) și (c) din Directiva 2006/112/CE în ceea ce privește scutirea de la taxa pe valoarea adăugată a anumitor importuri finale de bunuri (versiune codificată) (JO L 292, 10.11.2009, p. 5).

(***) Directiva 2006/79/CE a Consiliului din 5 octombrie 2006 privind scutirea de impozit la import pentru loturile mici de bunuri cu caracter necomercial din țări terțe (versiune codificată) (JO L 286, 17.10.2006, p. 15).”

(57) La articolul 145 alineatul (2), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre își pot adapta dispozițiile naționale astfel încât să reducă la minimum denaturarea concurenței și, în special, să prevină neimpozitarea sau dubla impozitare în Uniune.”

(58) La articolul 146 alineatul (1), literele (a)-(d) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) livrarea de bunuri expediate sau transportate la o destinație din afara Uniunii de către vânzător sau pe seama acestuia;

(b) livrarea de bunuri expediate sau transportate la o destinație din afara Uniunii de către un client nestabilit pe teritoriul lor respectiv sau pe seama acestuia, cu excepția bunurilor transportate de client însuși pentru echiparea și alimentarea ambarcațiunilor de agrement și a aeronavelor private sau a altor mijloace de transport de uz privat;

(c) livrarea de bunuri către organisme autorizate care le exportă în afara Uniunii în cadrul activităților lor umanitare, caritabile sau educative desfășurate în afara Uniunii;

(d) prestarea de servicii constând în lucrări asupra bunurilor mobile achiziționate sau importate în scopul efectuării lucrărilor în cauză în cadrul Uniunii și expediate sau transportate în afara Uniunii de către prestator, de către clientul care nu este stabilit pe teritoriul lor respectiv sau pe seama oricărui dintre aceștia;”

(59) Articolul 147 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) pasagerul nu este stabilit în Uniune;

(b) bunurile sunt transportate în afara Uniunii înainte de sfârșitul celei de-a treia luni următoare celei în care a fost efectuată livrarea;”;

(b) la alineatul (2), primul și al doilea paragraf se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) În sensul alineatului (1), «un călător care nu este stabilit în Uniune» înseamnă un călător al cărui domiciliu permanent sau a cărui reședință obișnuită nu este situată în Uniune. În acest caz, «domiciliu stabil sau reședință obișnuită» înseamnă locul menționat ca atare în pașaport, carte de identitate sau alt document recunoscut ca document de identitate de către statul membru pe al cărui teritoriu are loc livrarea.

Dovada exportului este furnizată prin factură sau prin alt document înlocuitor, avizate de biroul vamal prin care au ieșit bunurile din Uniune.”

(60) La articolul 151 alineatul (1), litera (aa) se înlocuiește cu următorul text:

„(aa) livrarea de bunuri sau prestarea de servicii către instituțiile Uniunii, Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, Banca Europeană de Investiții sau către organismele instituite de Comunități cărora li se aplică Protocolul (nr. 7) privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene, în limitele și condițiile stabilite de protocolul respectiv și de acordurile de punere în aplicare ale respectivului protocol sau de acordurile de sediu, în măsura în care nu conduc la denaturarea concurenței;”

(61) La articolul 153, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre scutesc prestarea de servicii efectuată de către intermediari, care acționează în numele și pe seama altei persoane, atunci când aceștia participă la operațiunile prevăzute la capitolele 6, 7 și 8 sau la operațiunile efectuate în afara Uniunii.”

(62) Articolele 154 și 155 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 154

În sensul prezentei secțiuni, «alte antrepozite decât antrepozitele vamale» înseamnă, în cazul bunurilor supuse accizelor, locurile definite ca antrepozite fiscale la articolul 4 alineatul (11) din Directiva 2008/118/CE și, în cazul bunurilor nesupuse accizelor, locurile definite ca atare de statele membre.

Articolul 155

Fără să aducă atingere altor dispoziții fiscale ale Uniunii, statele membre pot adopta, după consultarea comitetului TVA, măsuri speciale pentru scutirea tuturor sau a unora dintre operațiunile prevăzute în prezenta secțiune, cu condiția ca măsurile respective să nu vizeze o utilizare finală sau un consum final și ca valoarea TVA datorată la transferul din regimurile sau situațiile prevăzute în prezenta secțiune să corespundă valorii taxei datorate în cazul în care fiecare dintre operațiunile respective a fost impozitată pe teritoriul lor.”

(63) La articolul 156, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Locurile prevăzute la alineatul (1) sunt cele definite ca atare de dispozițiile vamale în vigoare ale Uniunii.”

(64) La articolul 158 alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) atunci când bunurile sunt destinate persoanelor impozabile în scopul livrării către călătorii de la bordul unei aeronave sau nave în cursul unui zbor sau al

unei traversări maritime atunci când locul de sosire este situat în afara Uniunii;”

- (65) La articolul 161, litera (b) se înlocuiește cu următorul text:
„(b) livrarea de bunuri prevăzută la articolul 30 al doilea paragraf, bunurile rămânând în regim de tranzit intern al Uniunii prevăzut la articolul 276.”
- (66) Articolul 162 se elimină;
- (67) Articolul 164 se modifică după cum urmează:
- (a) la alineatul (1), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:
„(a) importurile și livrările de bunuri destinate persoanei impozabile în vederea exportului lor din Uniune în starea în care se află sau după prelucrare;”
- (b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:
„(2) Scutirea nu se aplică livrărilor de bunuri în interiorul Uniunii în cazul în care furnizorul, care este obligat să plătească TVA, utilizează regimul special de la titlul XII capitolul 6 secțiunea 3, pentru declararea și plata taxei pentru aceste livrări.”
- (68) Articolul 165 se elimină.
- (69) Articolul 168 se modifică după cum urmează:
- (a) litera (b) se înlocuiește cu următorul text:
„(b) TVA datorată pentru operațiunile asimilate livrărilor de bunuri sau prestărilor de servicii în temeiul articolului 17 alineatul (1), articolului 18 litera (a) și articolului 27;”;
- (b) literele (c) și (d) se elimină;
- (70) La articolul 169, literele (b) și (c) se înlocuiesc cu următorul text:
„(b) operațiuni scutite în temeiul articolelor 142 sau 144, articolelor 146-149, articolelor 151, 152, 153 sau 156, articolului 157 alineatul (1) litera (b), articolelor 158-161 sau articolului 164;
- (c) operațiuni scutite în temeiul articolului 135 alineatul (1) literele (a)-(f), atunci când clientul este stabilit în afara Uniunii sau atunci când operațiunile respective sunt în legătură directă cu bunuri care urmează a fi exportate din Uniune.”
- (71) La articolul 170, litera (b) se înlocuiește cu următorul text:
„(b) operațiunile pentru care taxa este datorată doar de către client în conformitate cu articolele 194, 196 sau cu articolul 199.”
- (72) Articolul 171 se modifică după cum urmează:
- (a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:
„(2) TVA este rambursată persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Uniunii în conformitate cu normele de aplicare detaliate stabilite de Directiva 86/560/CEE.
- Persoanele impozabile prevăzute la articolul 1 din Directiva 86/560/CEE sunt considerate, de asemenea, în sensul aplicării directivei menționate anterior,

persoane impozabile care nu sunt stabilite în Uniune atunci când, în statul membru în care ele cumpără bunuri și servicii sau importă bunuri supuse TVA, au efectuat doar livrarea de bunuri sau prestarea de servicii unui destinatar desemnat ca persoană obligată la plata TVA în conformitate cu articolele 194, 196 sau cu articolul 199.”;

(b) la alineatul (3), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) cuantumurilor TVA facturate pentru livrări de bunuri care sunt sau pot fi scutite de TVA în temeiul articolului 146 alineatul (1) litera (b).”

(73) La articolul 171a, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În loc să acorde o rambursare, în temeiul Directivelor 86/560/CEE sau 2008/9/CE, pentru acele livrări de bunuri sau prestări de servicii către o persoană impozabilă, pentru care respectiva persoană este obligată să plătească TVA conform articolelor 194, 196 sau 199, statele membre pot să autorizeze deducerea taxei respective în temeiul procedurii stabilite la articolul 168. Pot fi menținute restricțiile care sunt deja în vigoare în temeiul articolului 2 alineatul (2) și al articolului 4 alineatul (2) din Directiva 86/560/CEE.”

(74) La articolul 172 alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Orice persoană care este considerată persoană impozabilă prin faptul că livrează, în mod ocazional, un mijloc de transport nou în condițiile stabilite la articolul 9 alineatul (2), în statul membru în care începe expediția sau transportul noului mijloc de transport către client, are dreptul să deducă TVA datorată sau achitată pentru achiziția sau importul noului mijloc de transport, până la o valoare care nu depășește valoarea TVA pe care ar fi necesar să o plătească în cazul în care livrarea ar fi supusă TVA în statul membru în care începe expediția sau transportul noului mijloc de transport către client.”

(75) La articolul 175 alineatul (2), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Cu toate acestea, statele membre pot continua să aplice normele în vigoare la 1 ianuarie 1979 sau, în cazul statelor membre care au aderat la Uniune după data menționată anterior, la data aderării lor.”

(76) La articolul 176, al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Până la intrarea în vigoare a dispozițiilor prevăzute la primul paragraf, statele membre pot continua să aplice toate excluderile prevăzute de legislațiile lor naționale la 1 ianuarie 1979 sau, în cazul statelor membre care au aderat la Uniune după data menționată anterior, la data aderării lor.”

(77) La articolul 177, al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru a menține condiții identice de concurență, statele membre, în loc de a refuza deducerea, pot impozita bunurile fabricate de persoana impozabilă însăși sau bunurile pe care aceasta le-a cumpărat în Uniune sau pe care le-a importat, astfel încât impozitul să nu depășească valoarea TVA care se aplică achiziției de bunuri similare.”

(78) Articolul 178 se modifică după cum urmează:

(a) literele (c) și (d) se elimină;

(b) litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) atunci când este obligată să plătească TVA în calitate de client în cazul aplicării articolelor 194, 196 sau 199, are obligația de a îndeplini formalitățile stabilite de fiecare stat membru.”

(79) Articolul 181 se elimină.

(80) Articolul 182 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 182

Statele membre stabilesc condițiile și normele detaliate de aplicare a articolului 180.”

(81) Articolul 193 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 193

TVA se plătește de orice persoană impozabilă ce efectuează o livrare de bunuri sau o prestare de servicii impozabilă, cu excepția cazului în care se plătește de o altă persoană în conformitate cu articolele 194-200 și cu articolul 202.”

(82) Articolul 194 alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care prestarea de servicii impozabilă este efectuată de o persoană impozabilă care nu este stabilită în statul membru în care are obligația de a plăti TVA, statele membre au posibilitatea de a prevedea ca persoană obligată la plata TVA să fie persoana căreia i-au fost furnizate serviciile.”

(83) Se introduce următorul articol 194a:

„Articolul 194a

TVA este datorată de către persoana căreia îi sunt livrate bunurile, în măsura în care acesteia i se acordă statutul de persoană impozabilă atestată în temeiul articolului 13a, în cazul în care bunurile sunt furnizate de o persoană impozabilă care nu este stabilită pe teritoriul statului membru în care este datorată taxa.”

(84) Articolul 195 se elimină.

(85) Articolul 197 se elimină.

(86) Articolul 199a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre pot, până la data de 31 decembrie 2028, să prevadă ca persoană obligată la plata TVA să fie persoana impozabilă destinatară a următoarelor operațiuni.”;

(b) la alineatul (1), literele (c), (d), (e), (h), (i) și (j) se elimină;

(c) alineatul (1b) se înlocuiește cu următorul text:

„(1b) Aplicarea mecanismului prevăzut la alineatul (1) în cazul furnizării oricăroră dintre serviciile menționate la literele (f) - (g) de la alineatul respectiv este condiționată de introducerea unor obligații de raportare adecvate și eficiente pentru persoanele impozabile care furnizează serviciile cărora li se aplică mecanismul prevăzut la alineatul (1).”;

(d) alineatele (3)-(5) se înlocuiesc cu următorul text:

„(3) Statele membre care aplică mecanismul prevăzut la alineatul (1) trimit un raport Comisiei, pe baza criteriilor de evaluare prevăzute la alineatul (2) litera (c), până la 30 iunie 2027. Raportul trebuie să indice în mod clar informațiile care trebuie tratate cu confidențialitate și informațiile care pot fi publicate.

Raportul trebuie să conțină o evaluare detaliată a eficacității și a eficienței generale ale măsurii, în special în ce privește:

- (a) impactul activităților frauduloase în legătură cu prestarea de servicii care fac obiectul acestei măsuri;
- (b) posibilul transfer al activităților frauduloase către alte servicii;
- (c) costurile de conformare pentru persoanele impozabile, rezultate din aplicarea acestei măsuri.

(4) Fiecare stat membru care, începând cu data intrării în vigoare a prezentului articol, a depistat o modificare a tendințelor activităților frauduloase pe teritoriul său în ceea ce privește serviciile enumerate la alineatul (1), prezintă Comisiei un raport în acest sens până la 30 iunie 2027.

(5) Înainte de 1 ianuarie 2028, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare globală privind efectele mecanismului prevăzut la alineatul (1) asupra combaterii fraudelor.”

(87) La articolul 199b, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Un stat membru poate, în cazuri de urgență imperativă și în conformitate cu alineatele (2) și (3), să desemneze drept destinatar persoana obligată la plata TVA pentru anumite furnizări de servicii, prin derogare de la articolul 193, ca măsură specială bazată pe mecanismul de reacție rapidă („MRR”) cu scopul de a combate fraudă neprevăzută și masivă care ar putea duce la pierderi financiare considerabile și ireparabile.

Măsura specială MRR face obiectul unor măsuri corespunzătoare de control de către statul membru cu privire la persoanele impozabile care furnizează serviciile cărora li se aplică măsura respectivă și este valabilă pe o durată maximă de nouă luni.”

(88) Articolul 200 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 200

TVA este datorată de către persoana căreia i se livrează un mijloc de transport nou în conformitate cu articolul 35a sau 35b, în cazul în care furnizorul este o persoană impozabilă în conformitate cu articolul 9 alineatul (2).

În sensul acestei dispoziții, o persoană impozabilă supusă regimului forfetar comun pentru producători agricoli în scopul activităților sale agricole, forestiere sau de pescuit și o persoană impozabilă care efectuează doar livrări de bunuri sau prestări de servicii pentru care TVA nu este deductibilă, sunt considerate persoane impozabile în conformitate cu articolul 9 alineatul (2).”

(89) La articolul 204, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care, în temeiul articolelor 193-196 și articolelor 199 și 200, persoană obligată la plata TVA este o persoană impozabilă care nu este stabilită în

statul membru în care TVA este datorată, statele membre pot permite persoanei respective să numească un reprezentant fiscal ca persoană obligată la plata TVA.

De asemenea, în cazul în care o operațiune taxabilă este efectuată de o persoană impozabilă care nu este stabilită în statul membru în care TVA este datorată și nu există, cu țara în care este stabilită sau își are sediul persoana impozabilă, niciun instrument juridic referitor la asistența reciprocă având o sferă de aplicare similară celei prevăzute de Directiva 2010/24/UE (*) și de Regulamentul (CE) nr. 904/2010, statele membre pot adopta măsuri în temeiul cărora persoană obligată la plata TVA este un reprezentant fiscal numit de persoana impozabilă nestabilită în statul membru respectiv.

Cu toate acestea, statele membre nu pot aplica opțiunea prevăzută la al doilea paragraf unei persoane impozabile care nu este stabilită în Uniune și care a optat pentru regimul special prevăzut la titlul XII capitolul 6 secțiunea 2.

(*) Directiva 2010/24/UE a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de taxe, impozite, drepturi și alte măsuri (JO L 84, 31.3.2010, p. 1)."

(90) Articolul 205 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 205

În situațiile prevăzute la articolele 193-199b și articolele 202, 203 și 204, statele membre pot prevedea ca o altă persoană decât persoană obligată la plata TVA să fie ținută răspunzătoare în mod solidar pentru plata TVA.”

(91) La articolul 207, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că persoanele considerate ca persoane obligate la plata TVA în locul unei persoane impozabile nestabilite pe teritoriul lor respectiv, în conformitate cu articolele 194, 196, 199 și 204, îndeplinesc obligațiile de plată stabilite în prezenta secțiune.”

(92) Articolele 209 și 210 se elimină.

(93) La articolul 213, alineatul (2) se elimină.

(94) La articolul 214, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) orice persoană impozabilă, cu excepția celor prevăzute la articolul 9 alineatul (2), care desfășoară, pe teritoriul statului respectiv, livrări de bunuri sau prestări de servicii care dau drept de deducere a TVA, altele decât livrările de bunuri sau prestările de servicii pentru care se plătește TVA exclusiv de clientul sau de persoana căreia îi sunt destinate bunurile sau serviciile, în conformitate cu articolele 194-196 și cu articolul 199;

(b) orice persoană impozabilă sau persoană juridică neimpozabilă, care este beneficiarul unei livrări de bunuri în interiorul Uniunii;”

(b) litera (c) se elimină;

(c) se adaugă următoarea literă (f):

„(f) orice persoană impozabilă, cu excepția celor prevăzute la articolul 9 alineatul (2), stabilită pe teritoriul statului respectiv, care desfășoară exclusiv livrări de bunuri în interiorul Uniunii.”

(95) Articolul 216 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 216

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că sistemele lor de identificare permit identificarea persoanelor impozabile prevăzute la articolul 214.”

(96) La articolul 219a alineatul (2), litera (a) se modifică după cum urmează:

(a) punctul (ii) se înlocuiește cu următorul text:

„(ii) se consideră că livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor nu are loc în Uniune, în conformitate cu dispozițiile titlului V;”;

(b) se adaugă următorul punct (iii):

„(iii) furnizorul nu este stabilit în statul membru în care efectuează o livrare de bunuri în interiorul Uniunii pentru care este obligat să plătească TVA și nu utilizează regimul special prevăzut la titlul XII capitolul 6 secțiunea 3;”

(97) La articolul 220 alineatul (1), punctele 3 și 4 se înlocuiesc cu următorul text:

„3. livrări de mijloace de transport noi efectuate în conformitate cu articolul 35b;

4. pentru orice avans care i-a fost achitat înainte ca una dintre livrările de bunuri prevăzute la punctele 1 și 2 să fi fost efectuată, cu excepția livrărilor de bunuri în interiorul Uniunii;”

(98) La articolul 220a, alineatul (2) se înlocuiește după cum urmează:

„(2) Statele membre nu permit persoanelor impozabile să emită o factură simplificată în următoarele cazuri:

(a) pentru livrările de bunuri în interiorul Uniunii;

(b) atunci când este necesar ca facturile să fie emise în conformitate cu articolul 220 alineatul (1) punctul 2;

(c) atunci când livrarea de bunuri sau prestarea de servicii impozabilă este efectuată de o persoană impozabilă care nu este stabilită în statul membru în care are obligația de a plăti TVA, sau al cărei sediu din acel stat membru nu participă la livrare în sensul articolului 192a, iar persoana obligată la plata TVA este persoana căreia i-au fost livrate bunurile sau serviciile.”

(99) La articolul 221, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre pot scuti persoanele impozabile de la obligația prevăzută la articolul 220 alineatul (1) sau la articolul 220a de a emite o factură pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii pe care le-au efectuat pe teritoriul lor și care sunt scutite, cu sau fără dreptul la deducere a TVA achitate în stadiul anterior, în temeiul articolului 132, al articolului 135 alineatul (1) literele (h)-(l), al articolelor 136, 371, 375, 376 și 377, al articolului 378 alineatul (2), al articolului 379 alineatul (2) și al articolelor 380-390c.”

(100) La articolul 222, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru livrările de bunuri efectuate în interiorul Uniunii, pentru livrările de mijloace de transport noi efectuate în conformitate cu articolul 35b sau pentru prestările de servicii pentru care TVA este datorată de client în temeiul articolului 196, se emite o factură cel târziu în a cincisprezecea zi a lunii următoare celei în care intervine faptul generator.”

- (101) Articolul 225 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 225

Statele membre pot impune condiții specifice persoanelor impozabile în cazurile în care partea terță sau clientul, care emite facturile, este stabilit(ă) într-o țară cu care nu există niciun instrument juridic referitor la asistența reciprocă având o sferă de aplicare similară celei prevăzute de Directiva 2010/24/UE și Regulamentul (CE) nr. 904/2010.”

- (102) Articolul 226 se modifică după cum urmează:

- (a) punctul 4 se înlocuiește cu următorul text:

„4. numărul de identificare în scopuri de TVA al clientului, prevăzut la articolul 214, pe baza căruia clientul a beneficiat de o livrare de bunuri în interiorul Uniunii sau de livrare de bunuri sau prestare de servicii pentru care are obligația de a plăti TVA;”;

- (b) punctul 12 se înlocuiește cu următorul text:

„12. în cazul unei livrări în interiorul Uniunii a unui mijloc de transport nou sau al unei livrări a unui mijloc de transport nou, astfel cum se menționează la articolul 35b, datele enumerate la articolul 9 alineatul (3);”

- (103) Articolul 230 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 230

Sumele indicate pe factură se pot exprima în orice monedă, cu condiția ca valoarea TVA de plată sau care urmează a fi regularizată să fie exprimată în moneda națională a statului membru în care valoarea TVA va fi plătită sau în care urmează a fi regularizată, utilizând mecanismul de conversie stabilit la articolul 91.”

- (104) Articolul 235 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 235

Statele membre pot stabili condiții specifice pentru facturile emise prin mijloace electronice în privința livrării de bunuri sau prestării de servicii pe teritoriul lor dintr-o țară cu care nu există niciun instrument juridic privind asistența reciprocă având o sferă de aplicare similară celei prevăzute de Directiva 2010/24/UE și de Regulamentul (CE) nr. 904/2010.”

- (105) La articolul 238, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Măsurile de simplificare prevăzute la alineatul (1) nu se aplică atunci când se solicită ca facturile să fie emise cu privire la următoarele cazuri:

- (a) livrările de bunuri în interiorul Uniunii;

- (b) în conformitate cu articolul 220 alineatul (1) punctul 2;
- (c) atunci când livrarea de bunuri sau prestarea de servicii impozabilă este efectuată de o persoană impozabilă care nu este stabilită în statul membru în care este datorată taxa, sau al cărei sediu din acel stat membru nu participă la livrare sau prestare în sensul articolului 192a, iar persoana obligată la plata TVA este persoana căreia i-au fost livrate bunurile sau i-au fost prestate serviciile.”

(106) Articolul 239 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 239

În cazurile în care statele membre recurg la opțiunea, prevăzută la articolul 272 alineatul (1) primul paragraf litera (b), de a nu alocă un număr de identificare în scopuri de TVA persoanelor impozabile care nu desfășoară operațiunile prevăzute la articolul 14 alineatul (4), la articolul 17 alineatul (1) și la articolul 36 și atunci când unui furnizor sau unui client nu i-a fost alocat un număr de identificare de acest tip, acesta este necesar să fie înlocuit pe factură cu un alt număr denumit cod de înregistrare fiscală, astfel cum a fost definit de statele membre în cauză.”

(107) La articolul 240, punctul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„1. pentru prestarea de servicii prevăzute la articolele 44, 47, 50, 53, 54 și 55, numărul de identificare în scopuri de TVA și codul de înregistrare fiscală ale furnizorului;”

(108) La articolul 242a, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care o persoană impozabilă, prin utilizarea unei interfețe electronice cum ar fi o piață online, o platformă, un portal sau alte mijloace similare, facilitează livrarea de bunuri sau prestarea de servicii către persoane neimpozabile din Uniune, în conformitate cu dispozițiile titlului V, persoana impozabilă care facilitează livrarea sau prestarea este obligată să țină registre în acest sens. Registrele respective conțin informații suficient de detaliate pentru a permite autorităților fiscale ale statelor membre în care livrările sau prestările respective sunt impozabile să verifice dacă TVA a fost contabilizată corect.”

(109) Articolul 243 alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Fiecare persoană impozabilă ține un registru cu bunurile pe care le-a expediat sau transportat sau care au fost expediate sau transportate pe seama sa, la o destinație aflată în afara teritoriului statului membru de plecare, însă în cadrul Uniunii, în scopurile operațiunilor constând în determinarea valorii respectivelor bunuri, lucrări asupra acestora sau utilizarea lor temporară, astfel cum se menționează la articolul 17 alineatul (2) literele (f), (g) și (h).”

(110) La articolul 247, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statul membru menționat la alineatul (1) poate prevedea condiții specifice de interdicere sau de limitare a stocării facturilor în țara cu care nu există niciun instrument juridic referitor la asistența reciprocă, având o sferă de aplicare similară celei prevăzute de Directiva 2010/24/UE și de Regulamentul (CE) nr. 904/2010 sau la dreptul menționat la articolul 249 de a accesa prin mijloace electronice, de a descărca și de a utiliza facturile respective.”

(111) Articolul 251 se elimină.

- (112) Articolul 254 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 254

În cazul în care se efectuează livrări de mijloace de transport noi în conformitate cu articolele 35a și 35b, iar persoana căreia îi sunt livrate este obligată la plata TVA în conformitate cu articolul 200, statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că vânzătorul comunică toate informațiile necesare pentru a permite aplicarea TVA și controlul acestei aplicări de către autoritățile fiscale.”

- (113) Articolul 257 se elimină.

- (114) Articolele 258 și 259 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 258

(1) Statele membre stabilesc norme de aplicare detaliate pentru depunerea declarațiilor privind TVA de către persoana obligată la plata TVA în conformitate cu articolul 200 pentru livrările de mijloace de transport noi efectuate în conformitate cu articolul 35a sau 35b.

(2) Alineatul (1) nu se aplică persoanelor impozabile care depun declarațiile privind TVA în conformitate cu articolul 250.

Articolul 259

Statele membre pot solicita persoanelor cărora li se livrează mijloace de transport noi să furnizeze, la depunerea declarației de TVA menționată la articolul 258 alineatul (1), toate informațiile necesare pentru a permite aplicarea TVA și controlul acestei aplicări de către autoritățile fiscale.”

- (115) La articolul 261, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre pot solicita persoanei impozabile să depună o declarație care să cuprindă toate informațiile menționate la articolul 250 pentru toate operațiunile desfășurate în anul precedent. Declarația respectivă furnizează toate informațiile necesare oricărui ajustări.”

- (116) Articolul 262 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 262

Orice persoană impozabilă identificată în scopuri de TVA depune o declarație recapitulativă a persoanelor impozabile și a persoanelor juridice neimpozabile identificate în scopuri de TVA cărora le-a prestat servicii, altele decât serviciile care sunt scutite de TVA în statul membru în care operațiunea este impozabilă și pentru care beneficiarul are obligația de a plăti TVA în temeiul articolului 196.”

- (117) Articolul 263 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„În conformitate cu condițiile și limitele pe care le pot stabili, statele membre pot permite persoanelor impozabile să depună declarația recapitulativă pentru fiecare trimestru calendaristic într-un termen care să nu depășească o lună de la sfârșitul trimestrului.”

- (b) alineatele (1a), (1b) și (1c) se elimină.
- (118) Articolul 264 se modifică după cum urmează:
- (a) la alineatul (1), literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:
- „(a) numărul de identificare în scopuri de TVA al persoanei impozabile din statul membru în care se depune declarația recapitulativă și pe baza căruia respectiva persoană a prestat servicii impozabile în condițiile stabilite la articolul 44;
- (b) numărul de identificare în scopuri de TVA al persoanei care primește serviciile în alt stat membru decât cel în care se depune declarația recapitulativă și pe baza căruia i-au fost prestate serviciile;”;
- (b) la alineatul (1), litera (c) se elimină;
- (c) la alineatul (1), litera (d) se înlocuiește cu următorul text:
- „(d) pentru fiecare persoană care a primit servicii, valoarea totală a prestărilor de servicii efectuate de persoana impozabilă;”;
- (d) la alineatul (1), litera (e) se elimină;
- (e) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:
- „(2) Valoarea menționată la alineatul (1) litera (d) se declară pentru perioada de depunere stabilită în conformitate cu articolul 263 alineatul (1), în cursul căreia TVA a devenit eligibil.
- Valoarea menționată la alineatul (1) litera (f) se declară pentru perioada de depunere stabilită în conformitate cu articolul 263 alineatul (1), în cursul căreia regularizarea a fost comunicată clientului.”
- (119) Articolele 265, 268, 269 și 270 se elimină.
- (120) Articolul 271 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 271

După consultarea comitetului TVA, statele membre care stabilesc la peste trei luni perioada fiscală pentru care persoanele impozabile au obligația de a depune declarația privind TVA prevăzută la articolul 250 pot permite persoanelor respective să depună declarații recapitulative pentru aceeași perioadă, în cazul în care valoarea anuală totală, exclusiv TVA, a livrărilor de bunuri și prestărilor de servicii ale acelor persoane impozabile nu depășește 200 000 EUR sau echivalentul în monedă națională.”;

- (121) Articolul 272 se modifică după cum urmează:
- (a) la alineatul (1), se elimină litera (a);
- (b) la alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:
- „(b) persoanele impozabile care nu efectuează niciuna dintre operațiunile prevăzute la articolul 14 alineatul (4), la articolul 17 alineatul (1) și la articolul 36;”;
- (c) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:
- „(2) În cazul în care statele membre exercită opțiunea prevăzută la alineatul (1) primul paragraf litera (e), acestea adoptă măsurile necesare pentru a asigura

aplicarea corectă a regimului de impunere a operațiunilor în interiorul Uniunii.”

(122) Articolele 274-280 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 274

Articolele 275, 276 și 277 se aplică importurilor de bunuri aflate în liberă circulație, care intră în Uniune dintr-un teritoriu terț ce face parte din teritoriul vamal al Uniunii.

Articolul 275

Formalitățile privind importul bunurilor prevăzute la articolul 274 sunt identice cu cele stabilite de dispozițiile vamale în vigoare ale Uniunii pentru importul de bunuri pe teritoriul vamal al Uniunii.

Articolul 276

În cazul în care expedierea sau transportul bunurilor prevăzute la articolul 274 se încheie într-un punct situat în afara statului membru de intrare în Uniune, bunurile respective circulă în interiorul Uniunii pe baza regimului de tranzit al Uniunii stabilit de dispozițiile vamale în vigoare ale Uniunii, în măsura în care au făcut obiectul unei declarații de plasare sub regimul vamal respectiv la intrarea în Uniune.

Articolul 277

În cazul în care, la intrarea în Uniune, bunurile prevăzute la articolul 274 se află în una dintre situațiile care le-ar permite, în cazul în care sunt importate în sensul articolului 30 primul paragraf, să fie reglementate de unul dintre regimurile sau de una dintre situațiile prevăzute la articolul 156 sau de un regim de admitere temporară cu scutire totală de drepturi de import, statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că bunurile pot rămâne în Uniune în aceleași condiții ca cele stabilite pentru aplicarea respectivelor regimuri sau situații.

Articolul 278

Articolele 279 și 280 se aplică exportului de bunuri aflate în liberă circulație care sunt expediate sau transportate dintr-un stat membru către un teritoriu terț ce face parte din teritoriul vamal al Uniunii.

Articolul 279

Formalitățile legate de exportul de bunuri prevăzute la articolul 278 de pe teritoriul Uniunii sunt aceleași ca în cazul celor stabilite de dispozițiile vamale în vigoare ale Uniunii pentru exportul de bunuri de pe teritoriul vamal al Uniunii.

Articolul 280

În cazul bunurilor exportate temporar din Uniune pentru a fi reimportate, statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că, în momentul reimportării în Uniune, aceste bunuri pot fi reglementate de aceleași dispoziții care se pot aplica în cazul în care au fost exportate temporar de pe teritoriul vamal al Uniunii.”

- (123) La articolul 283 alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:
„(b) livrări de mijloace de transport noi efectuate în conformitate cu articolul 35a sau 35b;”
- (124) La articolul 300, punctul 2 se elimină.
- (125) Articolul 303 se modifică după cum urmează:
- (a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:
„(2) Statele membre rambursează clientului valoarea compensării în cotă forfetară pe care acesta a achitat-o pentru oricare dintre următoarele operațiuni:
- (a) livrarea produselor agricole expediate sau transportate în afara teritoriului statului membru de livrare către un client persoană impozabilă stabilit în Uniune, dar în alt stat membru, în măsura în care produsele respective sunt folosite de clientul în cauză în scopul operațiunilor prevăzute la articolul 169 literele (a) și (b);
- (b) livrarea produselor agricole, efectuată în condițiile menționate la articolele 146, 147, 148 și 156, la articolul 157 alineatul (1) litera (b) și la articolele 158, 160 și 161, unui client persoană impozabilă stabilit în afara Uniunii, în măsura în care produsele respective sunt folosite de clientul în cauză în scopul operațiunilor prevăzute la articolul 169 literele (a) și (b) sau în scopul prestărilor de servicii considerate ca fiind efectuate pe teritoriul statului membru în care este stabilit clientul și pentru care TVA este plătită doar de client în temeiul articolului 196;
- (c) prestarea de servicii agricole unui client persoană impozabilă stabilit în Uniune, dar în alt stat membru, sau unui client persoană impozabilă stabilit în afara Uniunii, în măsura în care serviciile sunt folosite de client în scopul operațiunilor prevăzute la articolul 169 literele (a) și (b) sau în scopul prestărilor de servicii considerate ca fiind desfășurate pe teritoriul statului membru în care este stabilit clientul și pentru care TVA este plătită doar de client în temeiul articolului 196.”;
- (b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:
„(3) Statele membre stabilesc metoda pe baza căreia se efectuează rambursările prevăzute la alineatul (2). Statele membre pot aplica, în special, dispozițiile Directivelor 2008/9/CE și 86/560/CEE.”
- (126) Articolul 305 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 305

Atunci când statele membre aplică acest regim forfetar, acestea au obligația de a adopta toate măsurile necesare pentru a se asigura că livrarea de produse agricole între statele membre, efectuată în conformitate cu articolul 33 alineatul (1), este întotdeauna impozitată în același fel, fie că livrarea este efectuată de un producător agricol forfetar, fie de altă persoană impozabilă.”

- (127) Articolul 309 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 309

În cazul în care operațiunile pentru care agenția de turism a recurs la alte persoane impozabile sunt realizate de acestea în afara Uniunii, prestarea de servicii efectuată de agenția de turism se consideră ca activitate intermediară scutită în conformitate cu articolul 153.

În cazul în care operațiunile sunt realizate atât în Uniune, cât și în afara acesteia, doar partea serviciilor agenției de turism aferente operațiunilor efectuate în afara Uniunii poate fi scutită.”

- (128) La articolul 311, teza introductivă de la alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:
„(1) În sensul prezentului capitol și fără a aduce atingere altor dispoziții ale Uniunii, se aplică următoarele definiții.”
- (129) La articolul 313, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:
„(2) Regimul prevăzut la alineatul (1) din prezentul articol nu se aplică livrării de mijloace de transport noi efectuate în conformitate cu articolele 35a și 35b.”
- (130) La articolul 314, teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:
„Regimul marjei se aplică livrării de către un comerciant persoană impozabilă a unor bunuri second-hand, obiecte de artă, obiecte de colecție sau antichități, în cazul în care respectivele bunuri i-au fost livrate în Uniune de una dintre următoarele persoane:”
- (131) În titlul XII capitolul 4 secțiunea 2, subsecțiunea 2 se elimină.
- (132) La articolul 333, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:
„(2) Regimul prevăzut la alineatul (1) nu se aplică livrării de mijloace de transport noi efectuate în conformitate cu condițiile menționate la articolul 35a sau 35b.”
- (133) Articolul 341 se elimină.
- (134) La articolul 344, teza introductivă de la alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:
„(1) În sensul prezentei directive și fără a aduce atingere altor dispoziții ale Uniunii, «aurul de investiții» înseamnă:”
- (135) Articolul 346 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 346

Statele membre scutesc de TVA livrarea și importul aurului de investiție, inclusiv aurul de investiție reprezentat de certificate pentru aurul nominalizat sau nenominalizat sau negociat în conturi de aur și cuprinzând în special, împrumuturile în aur și swap-urile cu aur care conferă un drept de proprietate sau de creanță asupra aurului de investiții, precum și operațiunile privind aurul de investiții constând în contracte futures și contracte la termen ce implică un transfer al dreptului de proprietate sau de creanță asupra aurului de investiții.”

- (136) Articolul 352 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 352

După consultarea comitetului TVA, fiecare stat membru poate aplica TVA unor tranzacții specifice privind aurul de investiții care au loc în statul membru respectiv

între persoane impozabile care operează pe o piață a lingourilor de aur reglementată de statul membru în cauză sau între o astfel de persoană impozabilă și o altă persoană impozabilă, care nu operează pe piața respectivă. Cu toate acestea, statul membru nu poate aplica TVA pentru exporturile de aur de investiții.”

(137) La articolul 354, litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) TVA datorată sau achitată în legătură cu o livrare al cărei beneficiar este sau în legătură cu un import pe care l-a efectuat, de aur altul decât cel de investiții, și care ulterior este transformat de către sine sau în numele său în aur de investiții;”

(138) Articolul 355 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 355

Persoanele impozabile care produc aur de investiții sau transformă aurul în aur de investiții au dreptul de a deduce TVA datorată sau achitată pentru furnizarea sau importul de bunuri sau servicii în legătură cu producția sau transformarea aurului respectiv, ca și când livrarea ulterioară de aur scutită în temeiul articolului 346 este impozitată.”

(139) La articolul 356, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre pot accepta obligații echivalente pe baza unor măsuri adoptate în temeiul altei legislații a Uniunii, precum Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului (*), pentru a respecta cerințele prevăzute la alineatul (1).

(*) *Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).”

(140) La titlul XII, titlul capitolului 6 se înlocuiește cu următorul text:

„Regimuri speciale pentru persoanele impozabile nestabilite”

(141) La articolul 358, teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„În sensul prezentului capitol și fără a aduce atingere altor dispoziții ale Uniunii, se aplică următoarele definiții:”

(142) La titlul XII capitolul 6, titlul secțiunii 2 se înlocuiește cu următorul text:

„Regimul special pentru servicii prestate de persoane impozabile nestabilite în Uniune”

(143) Articolele 358a-362 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 358a

În sensul prezentei secțiuni și fără a aduce atingere altor dispoziții ale Uniunii, se aplică următoarele definiții:

- (1) «persoană impozabilă nestabilă în Uniune» înseamnă o persoană impozabilă care nu și-a stabilit activitatea economică pe teritoriul Uniunii și nici nu dispune de un sediu comercial fix pe teritoriul acesteia;
- (2) «stat membru de identificare» înseamnă statul membru ales de persoana impozabilă nestabilă în Uniune pentru a declara momentul începerii activității sale ca persoană impozabilă pe teritoriul Uniunii, în conformitate cu dispozițiile prezentei secțiuni;
- (3) «stat membru de consum» înseamnă statul membru în care se consideră că sunt prestate serviciile în conformitate cu titlul V capitolul 3.

Articolul 359

Statele membre permit oricărei persoane impozabile nestabilite în Uniune care prestează servicii unei persoane neimpozabile stabilite într-un stat membru sau cu domiciliul stabil sau reședința obișnuită într-un stat membru să utilizeze prezentul regim special. Prezentul regim se aplică tuturor acelor servicii prestate în Uniune.

Articolul 360

Persoana impozabilă nestabilă în Uniune declară statului membru de identificare când își începe sau încetează activitatea ca persoană impozabilă sau își modifică respectiva activitate astfel încât nu mai îndeplinește condițiile necesare pentru a beneficia de prezentul regim special. Persoana comunică aceste informații pe cale electronică.

Articolul 361

(1) Informațiile pe care persoana impozabilă nestabilă în Uniune are obligația de a le furniza statului membru de identificare în momentul în care începe să desfășoare o activitate impozabilă cuprind:

- (a) numele;
- (b) adresa poștală;
- (c) adresele electronice, inclusiv site-urile Internet;
- (d) codul fiscal național, dacă este cazul;
- (e) o declarație conform căreia persoana nu și-a stabilit sediul activității economice pe teritoriul Uniunii și nu dispune de un sediu comercial fix pe teritoriul acesteia.

(2) Persoana impozabilă nestabilă în Uniune comunică statului membru de identificare orice modificare a informațiilor furnizate.

Articolul 362

Statul membru de identificare alocă persoanei impozabile nestabilite în Uniune un cod individual de înregistrare în scopuri de TVA, pentru aplicarea prezentului regim special, și îi comunică acest cod pe cale electronică. Pe baza informațiilor utilizate pentru această identificare, statele membre de consum pot recurge la propriile sisteme de identificare.”

(144) La articolul 363, teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Statul membru de identificare elimină persoana impozabilă nestabilă în Uniune din registrul de identificare în următoarele situații.”

- (145) Articolul 364 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 364

Persoana impozabilă nestabilă în Uniune, care utilizează prezentul regim special, prezintă statului membru de identificare, pe cale electronică, o declarație de TVA pentru fiecare trimestru calendaristic, indiferent dacă au fost sau nu prestate servicii reglementate de prezentul regim special. Declarația de TVA se depune până la sfârșitul următoarei luni de după încheierea perioadei fiscale acoperite de declarație.”

- (146) La articolul 366 alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre care nu au adoptat moneda euro pot solicita ca declarația de TVA să fie completată în moneda lor națională. În cazul în care prestările de servicii au fost plătite în alte monede, persoana impozabilă nestabilă în Uniune utilizează, în scopul completării declarației TVA, cursul de schimb valutar valabil în ultima zi a perioadei fiscale.”

- (147) La articolul 367, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Persoana impozabilă nestabilă în Uniune plătește TVA, făcând referire la declarația TVA corespunzătoare, în momentul depunerii declarației TVA sau cel mai târziu în ultima zi a perioadei de depunere a declarațiilor.”

- (148) La articolul 368, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Persoana impozabilă nestabilă în Uniune care utilizează prezentul regim special nu poate deduce TVA în temeiul articolului 168 din prezenta directivă. În pofida articolului 1 alineatul (1) din Directiva 86/560/CEE, persoanei impozabile în cauză i se acordă o rambursare în conformitate cu directiva menționată. Articolul 2 alineatele (2) și (3) și articolul 4 alineatul (2) din Directiva 86/560/CEE nu se aplică rambursărilor referitoare la servicii reglementate de prezentul regim special.”

- (149) La articolul 369, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Persoana impozabilă nestabilă în Uniune păstrează registrele în care sunt înscrise operațiunile supuse prezentului regim special. Aceste registre trebuie să conțină informații suficiente de detaliate pentru a permite autorităților fiscale ale statului membru de consum să verifice exactitatea declarației TVA.”

- (150) Titlul secțiunii 3 de la capitolul 6 din titlul XII se înlocuiește cu următorul text:

„Regimul special pentru bunuri livrate și servicii prestate de persoane impozabile nestabile în statul membru de impozitare”

- (151) Articolele 369a, 369b și 369c se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 369a

În sensul prezentei secțiuni și fără a aduce atingere altor dispoziții ale Uniunii, se aplică următoarele definiții:

- (1) «persoană impozabilă nestabilă în statul membru de impozitare» înseamnă o persoană impozabilă care și-a stabilit activitatea economică sau dispune de un sediu comercial fix pe teritoriul Uniunii, dar nu și-a stabilit activitatea

economică și nu dispune de un sediu comercial fix pe teritoriul statului membru de impozitare;

- (2) «stat membru de impozitare» înseamnă statul membru în care se consideră că sunt livrate bunurile și prestate serviciile în conformitate cu titlul V capitolele 1 și 3;
- (3) «persoană impozabilă nestabilă în Uniune» înseamnă o persoană impozabilă care nu și-a stabilit activitatea economică pe teritoriul Uniunii și nici nu dispune de un sediu comercial fix pe teritoriul acesteia;
- (4) «intermediar» înseamnă o persoană stabilită în Uniune și desemnată de persoana impozabilă nestabilă în Uniune ca persoană care este obligată la plata TVA și trebuie să respecte obligațiile prevăzute de prezentul regim special în numele și pe seama persoanei impozabile;
- (5) «stat membru de identificare» înseamnă următoarele:
 - (a) statul membru pe al cărui teritoriu persoana impozabilă și-a stabilit activitatea economică sau, în cazul în care nu și-a stabilit activitatea economică în Uniune, în care are un sediu fix;
 - (b) în cazul în care o persoană impozabilă nu și-a stabilit activitatea economică în Uniune, dar are mai multe sedii comerciale fixe în Uniune, statul membru cu un sediu comercial fix în care persoana impozabilă declară că va utiliza prezentul regim special;
 - (c) în cazul în care o persoană impozabilă nu este stabilită în Uniune dar și-a desemnat un intermediar, statul membru în care intermediarul și-a stabilit sediul activității economice sau, în cazul în care nu și-a stabilit activitatea economică în Uniune, în care are un sediu fix;
 - (d) în cazul în care o persoană impozabilă nu este stabilită în Uniune dar și-a desemnat un intermediar care și-a stabilit sediul activității economice în afara Uniunii, dar deține unul sau mai multe sedii comerciale fixe în Uniune, statul membru cu un sediu comercial fix în care intermediarul declară că va utiliza prezentul regim special.

În sensul literelor (b) și (d), în cazul în care o persoană impozabilă sau un intermediar, după caz, are mai multe sedii comerciale fixe în Uniune, persoana impozabilă sau intermediarul este obligat prin decizie să indice statul membru de stabilire pentru anul calendaristic în cauză și pentru următorii doi ani calendaristici.

Articolul 369b

- (1) Statele membre permit utilizarea prezentului regim special pentru bunuri livrate și servicii prestate în cazul în care persoana obligată să plătească TVA este fie:
 - (a) o persoană impozabilă nestabilă în statul membru de impozitare;
 - (b) o persoană impozabilă nestabilă în Uniune dar care și-a desemnat și mandatat un intermediar.

Prezentul regim special se aplică tuturor acelor bunuri livrate sau servicii prestate în Uniune, cu excepția vânzărilor la distanță de bunuri importate din teritorii terțe sau țări terțe reglementate de prezentul regim special în secțiunea 4 a prezentului capitol.

(2) Persoanele impozabile nestabilite în Uniune care prestează servicii numai pentru persoanele neimpozabile care fie sunt stabilite, fie își au domiciliul stabil sau reședința obișnuită într-un stat membru și, prin urmare, pot utiliza regimul special din secțiunea 2 a prezentului capitol, sunt excluse de la utilizarea prezentului regim.

(3) O persoană impozabilă care nu este stabilită în Uniune nu poate aplica simultan prezentul regim special și regimul special din secțiunea 2 a prezentului capitol.

(4) În sensul alineatului (1) litera (b), nicio persoană impozabilă care nu este stabilită în Uniune nu poate numi mai mulți intermediari în același timp.

Articolul 369c

O persoană impozabilă sau intermediarul care acționează în numele său declară statului membru de identificare momentul în care își începe sau își încetează activitățile impozabile reglementate de prezentul regim special sau momentul în care își modifică respectivele activități în așa fel încât nu mai îndeplinește condițiile necesare pentru utilizarea prezentului regim special. Persoana comunică aceste informații pe cale electronică.”

(152) Se introduce următorul articol 369ca:

„Articolul 369ca

(1) Informațiile pe care intermediarul are obligația de a le furniza statului membru de identificare înainte de a începe să utilizeze prezentul regim special pe seama unei persoane impozabile conțin următoarele detalii:

- (a) numele;
- (b) adresa poștală;
- (c) adresa electronică;
- (d) numărul de identificare în scopuri de TVA.

(2) Informațiile pe care intermediarul are obligația de a le furniza statului membru de identificare cu privire la fiecare persoană impozabilă pe care o reprezintă, înainte ca aceste persoane impozabile să înceapă să utilizeze prezentul regim special, conțin următoarele detalii:

- (a) numele;
- (b) adresa poștală;
- (c) adresa electronică și site-urile web;
- (d) numărul de identificare în scopuri de TVA sau codul fiscal național;
- (e) numărul de identificare individual atribuit în conformitate cu articolul 369d alineatul (3).

(3) Orice persoană impozabilă care utilizează prezentul regim special sau, după caz, intermediarul acesteia notifică statului membru de identificare orice modificare a informațiilor furnizate.”

(153) Articolele 369d-369g se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 369d

- (1) O persoană impozabilă nestabilită în statul membru de impozitare care utilizează prezentul regim special este identificată în scopuri de TVA doar în statul membru de identificare, pentru operațiunile impozabile efectuate în condițiile prezentului regim. În acest scop statul membru utilizează numărul individual de identificare în scopuri de TVA deja alocat persoanei impozabile în ceea ce privește obligațiile acesteia în cadrul sistemului intern.
- (2) Pe baza informațiilor utilizate pentru această identificare, statele membre de impozitare pot recurge la propriile sisteme de identificare.
- (3) Statul membru de identificare alocă unui intermediar un număr individual de identificare și îi comunică acest cod pe cale electronică.
- (4) Statul membru de identificare alocă intermediarului un număr individual de identificare în scopuri de TVA, pentru aplicarea prezentului regim special, pentru fiecare persoană impozabilă pentru care intermediarul este desemnat.

Articolul 369e

Statul membru de identificare exclude o persoană impozabilă de la regimul special în oricare dintre următoarele cazuri:

- (a) în cazul în care persoana impozabilă notifică faptul că nu mai efectuează livrări de bunuri sau că nu mai prestează servicii reglementate de prezentul regim special sau dacă intermediarul notifică faptul că persoana impozabilă pe seama căreia acționează nu mai efectuează livrări de bunuri sau că nu mai prestează servicii reglementate de prezentul regim special;
- (b) dacă se poate deduce, prin alte mijloace, că au încetat activitățile impozabile efectuate de către o persoană impozabilă și reglementate de prezentul regim special;
- (c) dacă persoana impozabilă sau intermediarul acesteia nu mai îndeplinesc condițiile necesare pentru utilizarea prezentului regim special;
- (d) dacă persoana impozabilă sau intermediarul acesteia nu respectă, în mod repetat, normele referitoare la prezentul regim special;
- (e) dacă intermediarul notifică statului membru de identificare faptul că nu mai este reprezentantul persoanei impozabile respective.

Articolul 369f

- (1) Persoana impozabilă care utilizează prezentul regim special sau intermediarul acesteia prezintă statului membru de identificare, pe cale electronică, o declarație TVA pentru fiecare trimestru calendaristic, indiferent dacă au fost sau nu efectuate livrări de bunuri sau dacă au fost sau nu prestate servicii reglementate de prezentul regim special. Declarația TVA se depune până la sfârșitul următoarei luni de după încheierea perioadei fiscale acoperite de declarație.
- (2) În cazul în care cifra de afaceri anuală în Uniune a unei persoane impozabile care utilizează prezentul regim special depășește 2 500 000 EUR, respectiva persoană impozabilă sau intermediarul acesteia prezintă statului membru de identificare, pe cale electronică, o declarație TVA pentru fiecare lună, indiferent dacă au fost sau nu efectuate livrări de bunuri sau dacă au fost sau nu prestate servicii

reglementate de prezentul regim special. Declarația TVA se depune până la sfârșitul următoarei luni de după încheierea perioadei fiscale acoperite de declarație.

(3) În sensul alineatului (2), «cifra de afaceri anuală în Uniune» înseamnă valoarea anuală totală a livrărilor de bunuri și prestărilor de servicii, exclusiv TVA, realizată de o persoană impozabilă pe teritoriul Uniunii.

(4) Atunci când, în cursul unui an calendaristic, pragul menționat la alineatul (2) este atins, obligațiile stabilite la alineatul (2) se aplică începând cu trimestrul calendaristic următor.

Articolul 369g

(1) Declarația TVA conține numărul de identificare prevăzut la articolul 369d și, pentru fiecare stat membru de impozitare în care TVA a devenit exigibilă, următoarele informații:

- (a) valoarea totală a livrărilor de bunuri și prestărilor de servicii, exclusiv TVA;
- (b) perioada fiscală relevantă;
- (c) cotele de TVA aplicabile;
- (d) valoarea totală a TVA care a devenit exigibilă subdivizată pe cote;
- (e) valoarea totală a TVA care a devenit exigibilă pentru furnizarea de bunuri și servicii;
- (f) valoarea totală a TVA care a devenit exigibilă pentru livrările de bunuri și pentru prestările de servicii pentru care persoana impozabilă în calitate de beneficiar este obligată să plătească taxa sau pentru importul de bunuri în cazul în care statul membru exercită opțiunea prevăzută la articolul 211 al doilea paragraf;
- (g) TVA pentru care este efectuată deducerea;
- (h) orice modificări referitoare la perioade fiscale anterioare, astfel cum se prevede la alineatul (4) de la prezentul articol;
- (i) valoarea netă a TVA care trebuie plătită sau care urmează a fi creditată, după caz.

(2) Atunci când, în cazul livrărilor de bunuri reglementate de prezentul regim special, bunurile sunt expediate sau transportate din state membre altele decât statul membru de identificare, declarația de TVA include și valoarea totală a livrărilor respective pentru fiecare stat membru din care sunt expediate sau transportate bunurile, însoțită de codul individual de înregistrare în scopuri de TVA sau de codul de înregistrare fiscală alocat de către fiecare dintre respectivele state membre. Declarația de TVA include aceste informații pentru fiecare stat membru, altul decât statul membru de identificare, defalcate pe state membre de impozitare.

(3) Atunci când persoana impozabilă care prestează servicii reglementate de prezentul regim special deține unul sau mai multe sedii comerciale fixe, altul/alte decât cel(e) din statul membru de identificare, de la care sunt prestate serviciile, declarația de TVA include și valoarea totală a respectivelor prestări de servicii, pentru fiecare stat membru în care persoana deține un sediu, însoțită de codul individual de înregistrare în scopuri de TVA sau de codul de înregistrare fiscală al sediului respectiv, defalcată pe state membre de impozitare.

(4) Atunci când sunt solicitate modificări ale declarației de TVA după depunerea acesteia, modificările respective trebuie să fie incluse într-o declarație ulterioară, cel târziu în termen de trei ani de la data la care trebuia depusă declarația inițială în conformitate cu articolul 369f. Declarația ulterioară de TVA identifică statul membru relevant de impozitare, perioada fiscală și cuantumul TVA pentru care sunt necesare modificări.”

(154) Se introduce următorul articol 369ga:

„Articolul 369ga

În cazul în care o persoană impozabilă efectuează atât operațiuni care dau drept de deducere în conformitate cu articolele 168, 169 și 170, cât și operațiuni care nu dau drept de deducere a TVA, pro rata de deducere se stabilește de către statul membru de identificare, în conformitate cu articolele 174 și 175, pentru toate operațiunile efectuate de persoana impozabilă.

În cazul în care o persoană impozabilă are mai multe sedii în Uniune, de unde efectuează atât operațiuni care dau drept de deducere a TVA în conformitate cu articolele 168, 169 și 170, cât și operațiuni care nu dau drept de deducere a TVA, pro rata de deducere se stabilește de către fiecare stat membru în parte în care această persoană își are sediu, în conformitate cu articolele 174 și 175, pentru toate operațiunile efectuate de persoana impozabilă din sediul respectiv.”

(155) Articolul 369i se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 369i

Persoana impozabilă care utilizează prezentul regim special sau intermediarul acesteia plătește valoarea sumelor nete de TVA datorate în fiecare stat membru de impozitare, făcând referire la declarația de TVA corespunzătoare, cel târziu la expirarea termenului de depunere a declarației.

Plata se efectuează într-un cont bancar în euro, desemnat de statul membru de identificare. Statele membre care nu au adoptat moneda euro pot solicita ca plata să se efectueze într-un cont bancar în moneda lor națională.”

(156) Se introduc următoarele articole 369ia și 369ib:

„Articolul 369ia

(1) Atunci când, pentru o anumită perioadă fiscală, valoarea deducerilor depășește valoarea TVA datorată într-un stat membru de impozitare, excedentul se va raporta în perioada următoare.

(2) Persoana impozabilă sau intermediarul acesteia pot solicita în declarația de TVA statului membru de impozitare rambursarea excedentului de TVA în cazul în care fie:

- (a) persoana impozabilă se află într-o poziție de creditor în statul membru de impozitare pe parcursul a două perioade fiscale consecutive dintr-un trimestru calendaristic pentru care au fost depuse declarațiile de TVA;
- (b) persoana impozabilă se află într-o poziție de creditor în statul membru de impozitare pe parcursul a trei perioade fiscale consecutive dintr-o lună pentru care au fost depuse declarațiile de TVA.

Articolul 369ib

În cazul în care o persoană impozabilă nestabilă în statul membru de impozitare se află într-o poziție de creditor în declarația de TVA depusă în conformitate cu articolul 250 în statul membru de identificare, statul membru în cauză consideră valoarea TVA rambursată în conformitate cu articolul 183 ca fiind plată efectuată în conformitate cu articolul 369i, pe baza unei cereri din partea persoanei impozabile.”

(157) Articolele 369j și 369k se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 369j

În cazul în care o persoană impozabilă care utilizează acest regim special nu efectuează livrări de bunuri și prestări de servicii care intră sub incidența acestui regim special și pentru care TVA a devenit exigibilă într-un stat membru de impozitare, într-o anumită perioadă fiscală, nici în cele trei perioade fiscale anterioare pentru care depune declarații trimestriale în temeiul articolului 369f alineatul (1), nici în cele unsprezece perioade fiscale anterioare pentru care depune declarații lunare în temeiul articolului 369f alineatul (2), aceasta nu poate face nicio deducere a TVA datorată în statul membru de impozitare respectiv în această declarație de TVA depusă pentru perioada fiscală respectivă. În pofida articolului 1 alineatul (1) din Directiva 86/560/CEE și articolului 2 alineatul (1) și articolului 3 din Directiva 2008/9/CE, TVA este rambursată persoanei impozabile în cauză în conformitate cu directivele respective.

Articolul 369k

(1) Persoana impozabilă care utilizează prezentul regim special sau intermediarul acesteia ține registre ale operațiunilor reglementate de prezentul regim special. Registrele respective trebuie să conțină informații suficient de detaliate pentru a permite autorităților fiscale ale statului membru de impozitare să verifice exactitatea declarației TVA.

(2) Registrele prevăzute la alineatul (1) trebuie puse la dispoziția statului membru de impozitare și a statului membru de impozitare, la cerere, pe cale electronică.

Aceste registre trebuie păstrate pentru o perioadă de zece ani începând cu data de 31 decembrie a anului în care s-a efectuat operațiunea.”

(158) La articolul 369l, al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În sensul prezentei secțiuni și fără a aduce atingere altor dispoziții ale Uniunii, se aplică următoarele definiții:

- (1) «persoană impozabilă nestabilă în Uniune» înseamnă o persoană impozabilă care nu și-a stabilit activitatea economică pe teritoriul Uniunii și nici nu dispune de un sediu comercial fix pe teritoriul acesteia;
- (2) «intermediar» înseamnă o persoană stabilă în Uniune și desemnată de persoana impozabilă care efectuează vânzări la distanță de bunuri importate din țări terțe sau din teritorii terțe ca persoană care este obligată la plata TVA și trebuie să respecte obligațiile prevăzute de prezentul regim special în numele și pe seama persoanei impozabile;
- (3) «stat membru de identificare» înseamnă următoarele:

- (a) atunci când persoana impozabilă nu este stabilită în Uniune, statul membru în care aceasta decide să se înregistreze;
- (b) atunci când persoana impozabilă și-a stabilit sediul activității economice în afara Uniunii, dar deține unul sau mai multe sedii comerciale fixe în Uniune, statul membru cu un sediu comercial fix în care persoana impozabilă declară că va utiliza prezentul regim special;
- (c) atunci când persoana impozabilă și-a stabilit sediul activității economice într-un stat membru, statul membru respectiv;
- (d) atunci când intermediarul și-a stabilit sediul activității economice într-un stat membru, statul membru respectiv;
- (e) atunci când intermediarul și-a stabilit sediul activității economice în afara Uniunii, dar deține unul sau mai multe sedii comerciale fixe în Uniune, statul membru cu un sediu comercial fix în care intermediarul declară că va utiliza prezentul regim special.

În sensul literelor (b) și (e), în cazul în care are mai multe sedii comerciale fixe în Uniune, persoana impozabilă sau intermediarul este obligat prin decizie să indice statul membru de stabilire pentru anul calendaristic în cauză și pentru următorii doi ani calendaristici;

- (4) «stat membru de consum» înseamnă statul membru în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor către client.”

(159) La articolul 369m alineatul (1), literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:

- „(a) orice persoană impozabilă stabilită în Uniune care efectuează vânzări la distanță de bunuri importate din țări terțe sau din teritorii terțe;
- (b) orice persoană impozabilă, fie că este sau nu stabilită în Uniune, care efectuează vânzări la distanță de bunuri importate din țări terțe sau din teritorii terțe și care este reprezentată de un intermediar stabilit în Uniune;”

(160) Articolele 369y, 369z și 369za se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 369y

Atunci când, pentru importul bunurilor, cu excepția produselor care fac obiectul accizelor, în loturi cu o valoare intrinsecă de maximum 150 EUR, nu se utilizează regimul special prevăzut la capitolul 6 secțiunea 4, statul membru de import permite persoanei care prezintă bunurile în vamă pe seama persoanei căreia îi sunt destinate acestea pe teritoriul Uniunii să utilizeze mecanismele speciale pentru declararea și plata TVA la import, în cazul acelor bunuri pentru care expedierea sau transportul se încheie în statul membru respectiv.

Articolul 369z

- (1) În sensul prezentului mecanism special, se aplică următoarele dispoziții:
 - (a) persoana destinatară a bunurilor este obligată la plata TVA;
 - (b) persoana care prezintă bunurile în vamă pe teritoriul Uniunii colectează TVA de la persoana destinatară a bunurilor și efectuează plata acestei TVA.

(2) Statele membre emit dispoziții potrivit cărora persoana care prezintă bunurile în vamă pe teritoriul Uniunii trebuie să ia măsurile corespunzătoare pentru a se asigura că persoana destinatară a bunurilor plătește taxa corectă.

Articolul 369za

Statele membre pot să prevadă că, atunci când se utilizează prezentul mecanism special, este aplicabilă cota standard de TVA aplicabilă în statul membru de import.”

(161) În titlul XIII, titlul capitolului 1 se înlocuiește cu următorul text:

„Derogări aplicate până la adoptarea regimurilor definitive privind prestările de servicii”

(162) Articolul 372 se elimină.

(163) Articolul 373 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 373

Statele membre care, la 1 ianuarie 1978, aplicau dispozițiile de derogare de la articolul 28, pot continua să aplice respectivele dispoziții.”

(164) Articolul 375 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 375

Grecia poate continua să scutească operațiunile enumerate în anexa X partea B punctele 2, 9, 11 și 12, în conformitate cu condițiile aplicabile în statul membru respectiv la 1 ianuarie 1987.”

(165) La articolul 387, litera (a) se elimină.

(166) Articolul 393 se elimină.

(167) La articolul 398, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) În afară de punctele care fac obiectul consultării în temeiul prezentei directive, comitetul TVA examinează problemele semnalate de președinte, din proprie inițiativă sau la cererea reprezentantului unui stat membru, care se referă la aplicarea dispozițiilor Uniunii privind TVA.”

(168) Articolul 401 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 401

Fără a aduce atingere altor dispoziții ale legislației Uniunii, prezenta directivă nu împiedică niciun stat membru să păstreze sau să introducă taxe pe contractele de asigurări, taxe asupra jocurilor de noroc și pe pariurile sportive, accize, taxe de timbru sau, mai general, orice taxe, drepturi sau impozite care nu se pot caracteriza ca taxe pe cifra de afaceri, cu condiția ca prin colectarea acestor impozite, drepturi și taxe să nu se dea naștere, în comerțul dintre statele membre, unor formalități legate de trecerea frontierelor.”

(169) Articolul 402 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 402

Regimul prevăzut de prezenta directivă pentru impozitarea serviciilor dintre statele membre este tranzitoriu și se înlocuiește cu regimurile definitive bazate pe principiul impozitării serviciilor în statul membru de destinație a livrării; al obligației de plată a TVA de către furnizor și al unui sistem unic de înregistrare pentru declararea, plata și deducerea TVA.”

(170) Articolul 405 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 405

În sensul prezentului capitol, se aplică următoarele definiții:

- (1) «Uniune» înseamnă teritoriul Uniunii astfel cum este definit la articolul 5 punctul 1 înainte de aderarea noilor state membre;
- (2) «noi state membre» înseamnă teritoriul statelor membre care au aderat la Uniune după 1 ianuarie 1995, definit pentru fiecare dintre statele membre respective la articolul 5 punctul 2;
- (3) «Uniunea extinsă» înseamnă teritoriul Uniunii definit la articolul 5 punctul 1, după aderarea noilor state membre.”

(171) La articolul 406, literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:

- „(a) bunurile au pătruns în Uniune sau în unul dintre noile state membre înainte de data aderării;
- (b) bunurile se aflau, la intrarea în Uniune sau în unul dintre noile state membre, sub unul dintre aceste regimuri sau în una dintre aceste situații;”

(172) Articolul 408 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Următoarele operațiuni sunt asimilate unui import de bunuri, în cazul în care se demonstrează că sunt în liberă circulație în unul dintre noile state membre sau în Uniune:”

(b) la alineatul (2), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În afară de cazurile prevăzute la alineatul (1), utilizarea după data aderării pe teritoriul unui stat membru, de către o persoană impozabilă sau neimpozabilă, a bunurilor ce i-au fost livrate înainte de data aderării pe teritoriul Uniunii sau al unui nou stat membru, se consideră ca import de bunuri, în cazul în care se îndeplinesc următoarele condiții:”;

(c) la alineatul (2), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) bunurile nu erau importate în unul dintre noile state membre sau în Uniune înainte de data aderării.”

(173) La articolul 410, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) bunurile importate sunt expediate sau transportate în afara Uniunii extinse;”;

(b) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) bunurile importate, în sensul articolului 408 alineatul (1) litera (a), sunt mijloace de transport care au fost achiziționate sau importate înainte de data aderării, în condițiile generale de impozitare în vigoare pe piața internă a unuia dintre noile state membre sau a unuia dintre statele membre ale Uniunii, sau care nu au beneficiat, la export, de scutirea de TVA sau de rambursarea TVA.”

(174) Anexa X se modifică după cum urmează:

(a) în partea A, punctele 1 și 4 se înlocuiesc cu următorul text:

„1. prestarea de servicii de către tehnicienii dentari;

4. prestarea serviciilor agențiilor de turism, prevăzute la articolul 306, precum și cele ale agențiilor de turism care acționează în numele și pe seama călătorului, pentru călătorii în afara Uniunii.”;

(b) în partea B, punctele 5 și 6 se înlocuiesc cu următorul text:

„5. prestarea de servicii de către persoane cu handicap vizual sau de ateliere pentru persoane cu handicap vizual, cu condiția ca aceste scutiri să nu genereze o denaturare semnificativă a concurenței;

6. prestarea de servicii către organismele oficiale responsabile cu construcția, amenajarea și întreținerea cimitirelor, sepulturilor și monumentelor comemorative ale victimelor de război;”;

(c) în partea B, se elimină punctul 8;

(d) în partea B, punctele 11 și 12 se înlocuiesc cu următorul text:

„11. prestarea de servicii care constau în modificarea, repararea, întreținerea și închirierea aeronavelor utilizate de instituțiile de stat, inclusiv echipamentele încorporate sau utilizate în aceste aeronave;

12. prestarea de servicii care constau în modificarea, repararea, întreținerea, și navlosirea navelor de război;”

Articolul 2

(1) Statele membre adoptă și publică până la 30 iunie 2022, cel târziu, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor dispoziții.

Statele membre aplică dispozițiile respective începând de la 1 iulie 2022.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Consiliu
Președintele*